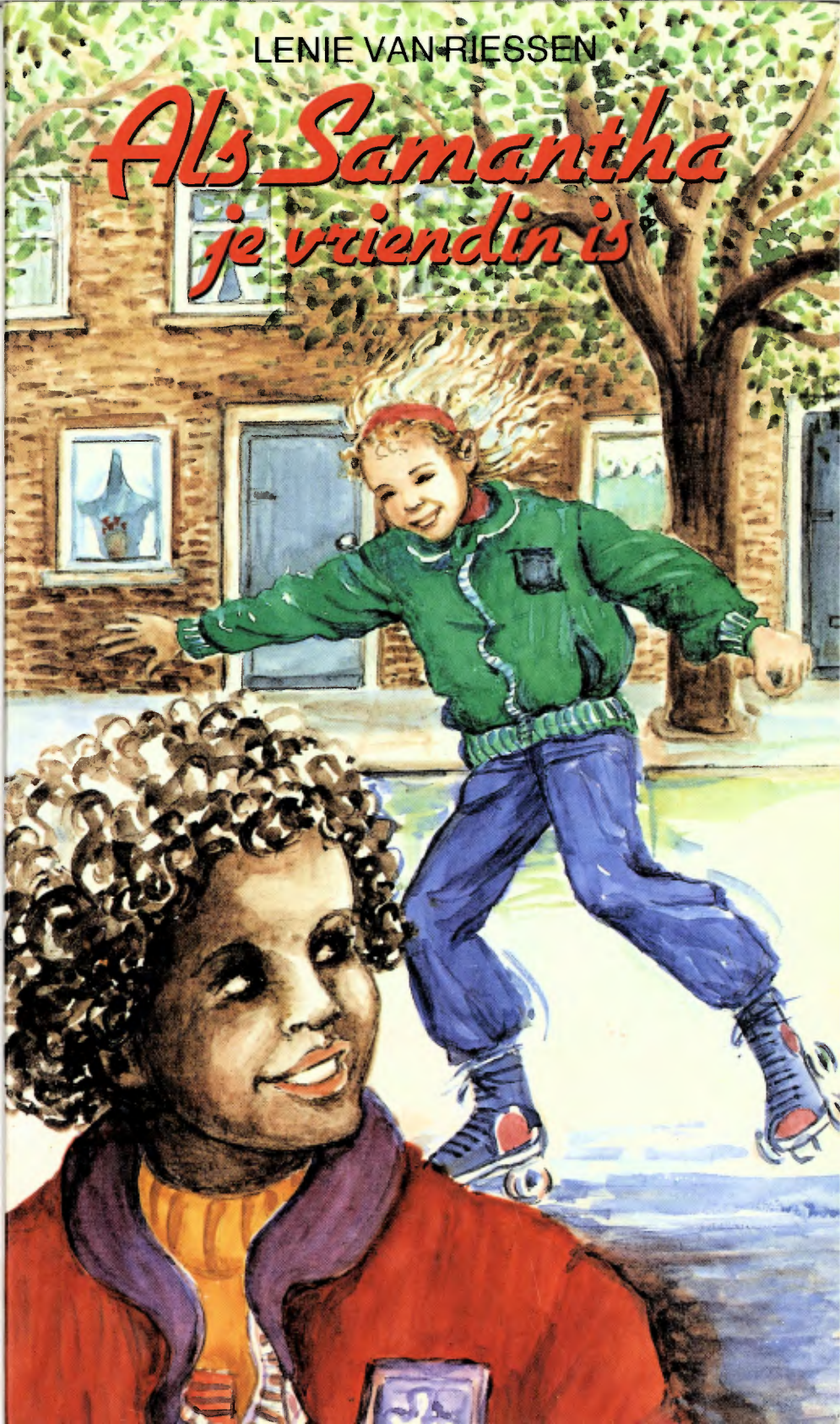

LENIE VAN RIESSEN

Als Samantha je vriendin is

Als Samantha je vriendin is

Lenie van Riessen

Als Samantha je vriendin is

Met tekeningen van Geeske van Tienhoven

Uitgeverij G. F. Callenbach bv – Nijkerk

ISBN 90 266 0237 5

Cindy

'Cindy'

'C-i-i-i-ndy, thuis komen.'

Job Erens blaast eens op z'n vingers. 't Is koud buiten en het wordt al donker ook. Waar zou die zus van hem toch zitten?

Vlugge voetstappen..., is ze daar? Ja hoor, daar is ze, een klein, blond meisje in een lichtgroen jack. Ze ziet er vrolijk uit, helemaal niet als een meisje dat bang is om te laat thuis te komen.

Met stralende ogen roept ze: 'Job, Job, ik kan het, écht!'

'Wat kan je,' zegt Job ongeduldig en hij trekt z'n zusje aan haar jack alvast de richting van hun huis op.

'Rolschaatsen natuurlijk! Ik mocht vanmiddag op Mariekes rolschaatsen en ineens ging het, lekker joh!'

'Leuk dat je 't kan, als je zelf geen rolschaatsen hebt,' zegt Job onaardig.

Cindy's gezicht betreft. Job heeft gelijk! Hè, waarom heeft zij ook geen rollers; bijna alle kinderen in de klas hebben ze wél! 'Job,' zegt ze verlangend, 'over vijf dagen hè, als ik jarig ben, zou ik ze dan krijgen?'

Job haalt z'n schouders op: 'Weet ik het? Je bent laat zeg. Moeder stuurde mij erop uit om je te zoeken.'

'Oh, is ze kwaad?' Cindy krijgt het nu toch wel een beetje benauwd. 'Zul je wel zien.'

Met grote stappen lopen ze allebei de trap op. Cindy en Job wonen in een flat en bijna nooit gaan ze met de lift naar boven. De trap is veel leuker, wanneer je steeds één tree overslaat, moet je zulke reuzenstappen nemen, dan voel je je net de reus uit het sprookje van Klein Duimpje. Op de derde verdieping zien ze hun huisdeur al open staan. Een beetje stil schuift Cindy de gang in. Gelukkig, mamma is niet kwaad. Ze zegt alleen maar: 'ben je daar eindelijk, we wisten niet waar je zat.'

'Oh mam, ik mocht de rolschaatsen van Marieke lenen. Ik kan het mam, ik kan het echt. Krijg ik ze nu ook voor m'n verjaar-

dag?' Cindy straalt alweer.

'Ik zou er maar niet op rekenen, Cintje.' Mamma ziet er rood en moe uit, ze doet juist aardappelen op een schaal en het is warm in de keuken.

Cindy's gezicht betreft. 'Hè bah, waarom nou niet, alle kinderen in m'n klas hebben ze.'

'Je weet toch,' begint moeder, maar ze maakt haar zin niet af, ze schudt een haar-piek uit haar gezicht en zegt dan kort: 'Cindy, ik praat er niet meer over, we moeten nu eenmaal zuinig zijn. Kom, we gaan aan tafel.'

Cindy schuift met een boos gezicht haar stoel bij de eettafel. Ze weet heel goed, dat 'zuinig zijn' betekent, dat je niet veel geld hebt om dingen te kopen. Ze weet het wel, maar ze wil het niet weten, zó vervelend vindt ze het.

Er zit nóg iemand aan de tafel, Cindy's zusje Hilde.

Ze kijkt medelijdend naar Cindy, ze weet precies hoe die zich nu voelt. Zij, Hilde, merkt ook heel vaak hoe verdrietig het is dat mamma zo weinig geld heeft, mamma zit héél vaak te rekenen. Vroeger was het allemaal anders, toen was vader nog thuis, maar die is nu weg.

'Op reis', zegt moeder, maar zij, Hilde, vindt dat die reis wel erg lang duurt, 'zou pappa nog terugkomen?'

Oma en mamma hebben het er steeds over, dat hij in Australië is. Dat ligt verschrikkelijk ver weg, moet je maar eens in de atlas kijken.

Hilde vindt het echt heel zielig voor Cindy, dat die geen rolschaatsen kan krijgen, maar er zal wel niets aan te doen zijn. Mamma doet genoeg haar best, die werkt al twee middagen in de week bij oom Nico in de drogisterij en soms naait ze jurken voor andere mensen. Job is op de HAVO, dat kost veel geld, dat merkt Hilde wel. Dán moet hij weer schoolboeken hebben en dán weer sportkleren. Moeder moppert er wel eens over.

Hilde lacht maar eens bemoedigend tegen haar zusje, maar die lacht niet terug. Die denkt alleen nog maar aan rolschaatsen.

Wanneer ze met elkaar bidden aan het begin van de maaltijd, denkt Cindy: als ik nu eens bid voor rolschaatsen inplaats van

voor het eten, dan krijg ik ze vast wel voor m'n verjaardag. Je mag álles vragen aan de Here God, zegt meester Koster. Goed, dan bidt zij nu eens voor rolschaatsen, en als ze die niet krijgt, nou, dan kan ze dat niet eerlijk vinden, écht niet!

Appel en drop

'Mamma, mamma, gaan we 't morgen kopen?'

'Wat wil je kopen Cindy?'

'Waar ik op trakteren mag overmorgen als ik jarig ben, Grote koeken voor de kinderen en chocolade voor de juffrouwen en de meesters.'

'Weet je wat ik bedacht heb Cindy? Als je eens fruit uitdeelde. We hebben van die mooie appels liggen, die opa laatst meebracht, die waren toen nog niet helemaal rijp, maar nu zijn ze 't wél hoor!

Ik snijd acht appels in vieren, dat komt mooi uit, jullie hebben 30 kinderen in de klas, dan houd je zelfs nog óver. Ik moet alleen nog iets verzinnen voor de juffrouwen en de meesters.'

Cindy's gezicht staat op slecht weer. 'Bah, appels zijn toch niet om rond te delen, dat doet niemand, wél kaas.'

't Mag ook kaas zijn mam, vierkante stukjes met een vlaggetje erop.'

'Ik denk dat we 't toch maar met appels proberen, dat is reuze goed voor jullie tanden, dat weet je toch wel?'

'En tóch wil ik het niet, ze lachen me allemaal uit.'

Laatst was Corine Wagenaar jarig en die deelde gevulde koeken uit en Madelijntje Verhoef repen.'

Moeder lacht. 'Toe nou Cindy, ik kan toch geen veertig repen kopen, daar is geen sprake van, maar je mag wel op drop trakteren als je dat liever doet.'

'Zeker allemaal twee dropjes, poeh'. Cindy ziet het niet meer zitten, die verjaardag wordt vast niets. Geen rolschaatsen, geen leuke traktatie op school: hoewel... Hilde en Job wel raar doen, die zaten daarstraks samen te fluisteren en toen keken ze lachend naar haar, zou ze 'misschien toch...?'

Ze heeft de laatste dagen voortdurend om rolschaatsen gebeden. Ze is helemaal zenuwachtig door de spanning, ze hoort niet eens meer wat moeder zegt en daarom zegt moeder het nog maar eens

en nu wat harder: 'Je kunt kiezen Cindy, drop of appels, ik wil er geen gezeur over hebben.'

'Mag het ook allebei?' vraagt Cindy.

Dat vindt moeder wel goed.

'En de juffrouwen en de meesters mam, krijgen die allemaal een reep?'

'Voor de onderwijzers krijg je één ons chocolaatjes, goed?'

'Is dat veel, één ons?'' Cindy is een beetje wantrouwend.

'Genoeg', zegt moeder, maar haar dochtertje geeft het nog niet op. 'Waarom nou niet allemaal een reep? Dat doen anderen toch ook?'

Nu wordt het mamma te erg. 'Nu is het uit, als je nog één woord zegt neem je helemaal niets mee naar school, begrijp je dat? Kinderen die zo ondankbaar zijn als jij, verdienen niet eens jarig te zijn, denk liever eens aan de kinderen in Afrika, die hebben vaak niets te eten en niets te drinken.'

Cindy schrikt van moeders boze stem. Ze voelt best dat mamma gelijk heeft, maar ze wil dat niet toegeven en daarom gaat ze héél hard huilen.

Ze gilt zó, dat mamma haar handen voor haar oren houdt en Job uit z'n kamer komt rennen. Tegelijk wordt er op de huisbel gedrukt; 'ding-dong', er staat iemand voor de deur.

'Cindy hou onmiddellijk op en ga naar je bed, nu meteen, en Job, doe jij eens open', roept moeder door het lawaai heen.

Cindy loopt snikkend naar haar kamertje. Job trekt de deur open en daar staat tante Petra.

Tante Petra is geen echte tante van de kinderen Erens, ze is een vriendin van mamma. 'Lieve help', zegt ze, 'wat is hier aan de hand, houden jullie een wedstrijd hard schreeuwen?'

Tot haar grote verbazing valt haar vriendin, mamma dus, op een stoel neer, slaat de handen voor haar ogen en begint ook te huilen.

'Nou, dit is niet leuk meer', zegt tante Petra, 'Nel, toe Nel, hou eens op. Wat is er eigenlijk aan de hand Job?'

Daar kan Job geen antwoord op geven; 'ik weet het niet tante Petra, ik was in m'n kamer en opeens begint hier zo'n indianenspul.'

Tante Petra heeft nog nooit een Indianen-spul gezien of gehoord, maar ze kan toch wel met Job meevoelen. Wanneer je hard roept en telkens je hand tegen je mond slaat, krijg je zo'n raar geluid: oh – hoh – hoh – oh. Zó brulde Cindy een beetje, net een Indianenroep, dan zegt Job: 't zal wel weer met de verjaardag van Cindy te maken hebben, zij wil van alles en hier kan niet veel, daar krijgen Cindy en moeder 't allebei van op hun zenuwen.' Tante Petra kijkt Job eens aan, zo goed als die jongen alles in één keer kan uitleggen...

Intussen is moeder haar tranen aan 't afdrogen: 'sorry Petra, maar Cindy kan erg vervelend zijn. Ze wil maar niet begrijpen dat we weinig geld hebben. Ach Job jongen, het is al over hoor, ga jij maar weer aan je huiswerk.'

'Goed hoor, ik snap het allemaal best en ik wil graag een kopje thee nu ik hier toch ben.'

'Daar zorg ik voor', zegt tante Petra, die haar jas uitgetrokken heeft. 'Hang jij die even voor mij in de gang Job, dan ben je een lieverd en Nel, blijf jij nu eens lekker zitten en vertel wat je dwars

zit.'

Cindy huilt nog steeds, 't geluid dringt zelfs door in de kamer. 'Zal ik even naar haar toe gaan?' vraagt tante Petra.

'Ach, laat haar maar', zegt moeder, 'ze is helemaal dolgedraaid door die verjaardag overmorgen. Ze móét en ze zál rolschaatsen hebben en echt, dat kan niet. Wanneer je een paar goede rollers wilt hebben, ben je zeker zestig gulden kwijt en neem je ze goedkoper, dan zijn ze zó stuk.'

'Dat is natuurlijk zo', vindt ook tante Petra, die intussen de thee inschenkt.

'En dan dat trakteren in zo'n klas. Goed, wij deden dat vroeger ook, maar 't moet wél een aardigheidje blijven. Bij Cindy in de klas doet de één al dunder dan de ander.

Stel je voor, laatst was er een kind dat had kleine gebakjes meegebracht. 't Is toch te gek!'

'Wat krijgt Cindy mee?' vraagt tante Petra en bij zichzelf denkt ze, 'ik moet wat meer tijd vrijmaken om naar Nel te gaan, die heeft het niet makkelijk hoor!'

'Drop en stukjes appel', zegt moeder zacht, het is net of zij zich er voor schaamt.

'Oei', vindt Job, die nu ook aan tafel zit, 'wat zullen ze haar daarmee plagen. Zo'n doorgesneden appel is zó bruin.'

'Ik vind het ook geen goed idee Nel, ik weet iets véél leukers, Job haal jij je zusje eens.'

Cindy is intussen uitgehuild.

Ze zou erg graag naar de kamer gaan. Daar is het natuurlijk gezellig nu tante Petra er is, ze zullen háár, Cindy, wel helemaal vergeten. Ze hebben haar niet nodig. Niemand heeft haar nodig. Ze vinden haar allemaal een stom kind, op school ook al. En nu had zij, op haar verjaardag, willen laten zien, dat ze géén stom kind is, dat ze ook kan rolschaatsen en dat ze leuke en lekkere dingen kan ronddelen en nu...?

Niks ervan.

Oh, wat heeft Cindy een medelijden met zichzelf, daar komen de tranen alweer.

Gelukkig, daar is Job, ze zijn haar dus toch niet vergeten. 'Of je

komt', zegt haar broer; 'tante Petra weet iets leuks voor je.'
'Roetsjj' Cindy springt van haar bed af, ze wil zo naar de kamer rennen maar Job houdt haar tegen.

'Je mag eerst wel eens in de spiegel kijken', zegt hij, 'je hebt heel rare ogen, je lijkt prinses Boloog wel'.

Cindy moet crom lachen, wie is prinses Boloog nu weer. Toch knapt ze zichzelf voor de wastafel wat op en even later staat ze in de kamer.

'Ha, die Cindy', zegt tante Petra, 'jij bent overmorgen jarig hè? Ik hoor van je moeder dat je op appels en drop gaat trakteren, best lekker hoor, maar ik heb een heel ander plannetje.' 'Ik heb van de week een leuke koekjes-vorm gekocht, eigenlijk om speculaasjes mee te maken, maar met andere koekjes gaat dat natuurlijk ook. Er staan een mannetjes- en een vrouwtjesfiguur op die vorm. Nu kan jouw moeder erg lekker bakken, als ik haar nu help dan kan iedere jongen in de klas een mannetje en ieder meisje een vrouwtje krijgen, nee... stil nog even', als ze ziet dat Cindy opgetogen iets wil zeggen, 'dan koop ik een zakje zilveren balletjes, ja die kun je kopen en je kunt ze zelfs opeten. Dan drukken we vóór het bakken zilveren balletjes op het rókje van het vrouwtje en op het jásje van het mannetje. Zul je eens zien hoe feestelijk dat staat.' Hilde, die thuis komt en juist op de bel drukt, hoort binnen wéér een indianen-gehuil, maar ditmaal niet van verdriet.

Cindy stráált gewoon. Dát is pas mooi, dat heeft nog geen enkel kind ooit meegebracht. Even wordt haar gezichtje tóch nog donker.

Wanneer Mamma met Hilde praat, trekt zij gauw tante Petra aan de mouw; 'tante is één ons chocolaatjes véél voor de meesters en de juffen?'

'Hoeveel meesters en juffrouwen zijn er?'

'Wel tien.'

'Dan moet mamma anderhalf ons nemen', zegt tante Petra beslist, 'en ze krijgen er natuurlijk allemaal ook zo'n balletjes-koekje bij. Zullen we morgenavond samen bakken Nel?'

'Heerlijk, heerlijk', roept Cindy als ze haar moeder ziet knikken, en ze denkt bij zichzelf, 't wordt tóch een fijne verjaardag, mis-

schien komen de rolschaatsen ook nog wel.

Als tante Petra 's avonds weg gaat en moeder haar even naar beneden brengt met de lift, zegt tante opeens: 'Hé Nel, m'n zusje Carla had ook rolschaatsen toen ze jonger was en ze gooit nooit iets weg, zal ik eens vragen of zij ze nog heeft? Maar ik zie haar over een paar weken pas, dus je moet er niet over praten met Cindy.'

'Ik zal wel wijzer zijn', lacht mamma, 'trouwens, Cindy zal nog opkijken, ze krijgt heus wel een leuk cadeautje hoor'.

'Wat dan?' vraagt tante Petra nieuwsgierig.

'Ps-s-s-s-t,' fluistert moeder.

'Dat is pas leuk' roept tante Petra, 'tjonge, daar zal ze blij mee zijn.'

De twee vriendinnen nemen afscheid.

Wat zou moeder tante Petra toch in het oor gefluisterd hebben?

Zit er een monster in de kast?

Het is zover.

Vandaag is Cindy jarig.

Ze is nog maar net wakker en kijkt op het klokje naast haar bed. 6.15 staat er op het klokje. Oei, dat is pas kwart over zes, dat weet Cindy best. Veel te vroeg om er uit te gaan, maar ze heeft helemaal geen slaap meer, wat zal ze nu doen? Hilde wakker maken? Nee, die ligt nog zo lekker te slapen, die wordt vast woest als Cindy haar wakker maakt.

Wat dan? Zal ze naar mamma's kamer gaan? Ja, dat doet ze. Als mamma dan wakker wordt mag Cindy misschien wel een poosje bij mamma in bed. Lekker warm.

Heel zacht sluipt ze de gang door naar de kamer van haar moeder.

Ze doet de deur voorzichtig open maar toch niet voorzichtig genoeg, want de deur piept en mamma schrikt. Ze zit opeens rechtop in bed.

'Mamma, 'k ben jarig', roept Cindy hard.

'Stt, stil. Je maakt de anderen wakker, hoe laat is het?'

Mamma kijkt zelf al op de wekker die op een nachtkastje staat.

'Wááát, kind, 't is net zes uur geweest, ben je nu helemaal dol?' O heden, dat pakt verkeerd uit. 'Ik wil zo graag nog even in het grote bed', pleit Cindy.

'Dat mag je ook best, maar om zeven uur. Ga jij nog maar lekker drie kwartier naar je bed en laat mij alsjeblieft nog even met rust.' Mamma draait zich gelijk om, dus zit er voor Cindy niets anders op dan terug naar haar kamertje te gaan.

Wanneer ze de gang doorloopt, hoort ze toch zó iets gek!

Ritselen en piepen, ze schrikt er vreselijk van. Oei, er zitten vast muizen in de gangkast, maar dat mág toch zeker niet. De hele familie vast in slaap en ondertussen zitten muizen zich te goed te doen aan alles wat maar eetbaar is.

Nee, nu moet ze toch echt naar moeder terug, stel je voor dat de

muizen haar lekkere koekjes opeten, wat moet zij dan uitdelen op school?

Maar waarom zouden het eigenlijk muizen zijn? Het ritselt nu wel héél hard. Oh, straks is het heel iets anders. Een groot, boos dier. Misschien is het wel een..., Cindy moet even nadenken, misschien, heel misschien is het een... monster! Ze weet zelf niet wat een monster is, maar het schijnt een heel raar dier te zijn, en waarom zou dat nu niet bij hen in de kast kunnen zitten?

Ze staat zichzelf zó bang te maken, dat ze huilend mamma's kamer binnen holt, 'mamma-a-a, er zit een monster in de gang.' Moeder was net weer ingeslapen, ze schrikt echt, 'wat...? waar...?'

'Er zit een beest in de gang, het piept en het zit, geloof ik aan papier te trekken.'

Nu is mamma helemaal wakker en, raar genoeg, zij begint te lachen. 'Ach Cindy, je hebt je verrassing ontdekt. Kom, dan gaan we de anderen wakker maken, het is nu toch bijna half zeven, maar laat ik niet vergeten je geluk te wensen.' Mamma geeft Cindy een kus, 'gefeliciteerd met je verjaardag kindje en ik hoop voor je, dat God je zal helpen er een goed jaar van te maken.' Cindy staat er een beetje verlegen bij, mamma kijkt zo ernstig!

De deur van de slaapkamer piept alweer en daar is Job. 'Gefeliciteerd', zegt die, nog een beetje slaperig; 'waarom gil jij zo vroeg in de morgen?'

'Omdat er een beest in de gang zit', zegt zijn zusje prompt.

'Een beest?' Job trekt z'n wenkbrauwen op en kijkt schuin naar moeder, 'raar dat ik dat beest zo pas niet gezien heb.'

't Zit in de gangkast', zegt Cindy.

'Daar moeten we dan eens naar gaan kijken'. Job kijkt heldhaftig, 'straks eet het beest Hilde nog op.'

Dat is niet zo, want juist op dat moment komt Hilde binnenstappen; 'waarom zijn jullie allemaal zo raar vroeg?' vraagt ze klage-lijk.

't Verschrikkelijke beest staat op het punt om los te breken,' zegt Job met zware stem.

Klaarwakker is Hilde opeens. 'Ach heden' roept ze, 'die stumper zit maar in die donkere kast, zal ik hem halen Mam?' Hier snapt Cindy niks van. Een stumper in een donkere kast, wat zou dat nu weer betekenen?

Hilde loopt de gang in, Job achter haar aan. De kastdeur gaat langzaam open en eruit komt het grappigste, pluizigste bolletje dat je maar denken kunt. Er buitelt een klein, bruin gestreept, diertje de gang in: een katertje.

Cindy is zó verrast, dat ze niet weet wat ze zeggen moet. Ze laat zich op de grond vallen, pakt het diertje en drukt het tegen zich aan. Wát zacht en wát schattig!

'Oh mamma kijk toch eens, zij heeft helemaal bolle oogjes, blauw zijn ze. Kijk toch eens Hilde, Job!'

'Dat is dus prinses Boloog, nou welterusten allemaal, ik duik nog een half uur m'n bed in', doet Job stoer en weg is hij.

'Boloogje, mamma, zal ik haar Boloogje noemen?'

't Is een katertje Cindy, een mannetjespoes. Een rode kat is altijd een kater, en over die naam zou ik eerst maar goed nadenken.' Hilde wil het poesje overnemen, maar Cindy houdt het stevig vast.

'Is hij van mij? Helemaal alleen van mij?'

'Nou...' begint Hilde, maar moeder zegt: 'Hij is helemaal van jou, maar dan moet jij er ook alleen voor zorgen. En goed! Ook de kattenbak schoonmaken en zo.'

Cindy lacht niet meer. Ja, dat hoort er allemaal bij. Ze heeft bij oom Nico thuis weleens gezien, dat tante Tineke de bak schoonmaakte. Zó leuk lijkt dat haar niet, maar dan kijkt ze weer naar het poeze-kopje, ze voelt het warme lijfje tegen zich aan en dan denkt ze 'voor Boloogje wil ik alles doen.'

Hilde ziet gewoon, wat Cindy denkt. 'Ik wil je er best mee helpen hoor' zegt ze lief.

'Dat is goed, dan is 'ie toch ook een beetje van jou', belooft Cindy. 'Wat doen de dames? Opblijven of nog even naar bed gaan?' vraagt mamma.

'Naar bed', roept Cindy, 'en Boloogje mee naar onze kamer hè Hilde?'

'Ja, ik haal een bolletje wol, dan kan 'ie daar mee spelen'.

Hilde is al weg, maar moeder zegt: 'er staat ook een kattenbak in de kast, daar zal 'ie wel opmoeten anders hebben jullie allebei straks een nat bed.'

Hilde is terug, ze heeft in haar ene hand een pakje en in de andere een bolletje rode wol. Het pakje geeft ze aan Cindy:

'alsjeblijft en gefeliciteerd met je verjaardag.'

'Oh ja, Cindy was heel even vergeten dat ze jarig is, 'dank je wel' zegt ze. In het pakje zitten vier en twintig viltstiften. Allemaal mooie kleurtjes. 'Wat veel', vindt de jarige, dan kijkt ze naar moeder, zou die nog...

'Ik heb de kattenbak voor je gekocht Cindy en van oom Nico en tante Tineke kreeg je het mandje', zegt mamma.

Ach, dat heeft Cindy nog niet eens gezien, er staat een poeze-mandje in de kast, wit met een blauw kussentje, wat leuk!

'De poes heb je eigenlijk ook van oom Nico gekregen' vertelt Hilde, 'hun poes, Mimi, is de moeder van Boloogje en 't mandje was eerst bruin, maar Job heeft het wit geverfd, dat moest 'ie doen als jij niet thuis was. Oh kijk, 't mandje is nog niet eens helemaal droog, Boloogje heeft verf aan z'n haartjes.' Wat lief van Job, kijk, daar is 'ie ineens weer.

'Ik kan toch niet meer slapen' bromt hij 'ziehier mijn cadeau, een tekenboek.'

Die Job toch! Eigenlijk is hij een reuzebroer.

Tóch, bij dit alles... Cindy kijkt nog eens de kamer rond, géén rolschaatsen. Hilde ziet haar kijken, ze begrijpt haar zusje; 'vind je het poesje niet éinig?' vraagt ze maar gauw.

'Jawel' zegt Cindy zacht, maar ik heb eigenlijk om rolschaatsen gevraagd.'

Gelukkig hoort mamma het niet, die is nu in de keuken bezig.

'Denk jij dat ik van opa en oma...?'

'Ik denk het niet', zegt Hilde ongelukkig. Bij zichzelf denkt ze: Cindy is toch wel ontevreden. Zij, Hilde heeft toch ook geen rolschaatsen en ze zou die best graag willen hebben, ze is pas 10. Cindy kijkt naar het poesje. Het speelt nu met de rode wol, de kleine pootjes zitten er een beetje in verward. Cindy wil het

draadje losmaken, maar het kleine ding is beweeglijk, ze kan de draad haast niet te pakken krijgen. Ze moet er om lachen, Hilde ook, ze hebben er allebei plezier in, toch...

Cindy heeft een rimpeltje boven haar ogen; een poes is leuk, maar het is toch geen paar rolschaatsen.

Ze weet niet of ze nu echt wel blij is, en ze weet ook niet meer of ze 'Boloogje' wel een leuke naam vindt, ze weet eigenlijk niets.

Alleen maar, dat ze géén rolschaatsen heeft.

Samantha

Je moet maar pech hebben.

Wanneer er kinderen jarig zijn worden ze 's morgens bij het schoolplein opgewacht door klasgenootjes die hen geluk willen wensen, maar die toch vooral willen weten waarop de jarige trakteert.

Met elkaar gaat de hele stoet dan naar de juffrouw of meester die het 'feestvarkentje' ook feliciteert.

Later, in de klas, krijgt de jarige dan een mooie tekst.

Zo gaat het meestal, dus Cindy heeft zich dat ook zo voorgesteld.

Bij haar gaat het jammer genoeg, anders.

Wel komen enkele meisjes op haar af en vragen wat zij in haar twee koektrommeltjes heeft, maar meester Koster en het grootste deel van Cindy's klas hebben hun aandacht bij iets anders. Zij staan op de speelplaats om een donkergekleurd meisje heen. Dat meisje is nieuw op school en vandaag komt zij voor het eerst. Cindy had natuurlijk graag een beetje meer belangstelling gehad, maar zij is ook wel wat nieuwsgierig naar dat vreemde meisje. Een nieuw klasgenootje kan best aardig zijn.

De bel gaat, de klas dromt met de andere klassen, naar binnen. In het lokaal gaat iedereen op z'n eigen plaatsje zitten behalve natuurlijk het nieuwe meisje, dat heeft nog geen plaats. Meester Koster wacht tot de klas rustig is en zegt dan: 'meisjes en jongens, we krijgen deze jongedame in onze klas. Ze heet Samantha Lomer en we hopen dat ze het fijn bij ons zal hebben.

We zullen een mooi plekje voor haar uitzoeken, maar ik heb niet veel plaatsen meer over, twee maar en die zijn allebei vooraan. Je bent nogal lang Samantha, dus ik kan je niet aan het eerste tafeltje zetten, dan zien de kinderen achter je helemaal niets meer.'

Daar wordt om gelachen, zó dik is Samantha niet hoor.

De meester kijkt rond; 'hé Lijntje, kleintje, dat rijmt jongens, horen jullie wel, Lijntje Verhoef zou jij wel vooraan willen zit-

ten?’

Lijntje is op school het buurmeisje van Cindy, die twee zitten naast elkaar. Cindy begrijpt, dat wanneer Lijntje naar voren verhuist, zij het nieuwe meisje naast zich zal krijgen. Zij vindt het wel gewichtig, het nieuwe meisje is zo donker en zo groot.

Lijntje wil wel vooraan, dus zegt meester Koster tegen Samantha dat haar plaats voortaan naast Cindy is. Dan wil de meester beginnen met zingen en met een gebed.

Cindy vindt het toch echt wel té erg worden, nu weet de meester nog niet eens dat zij jarig is. Ze roept zacht ‘meester’ en als de onderwijzer haar niet hoort, iets harder: ‘meester!’

‘Wat is er Cindy’ vraagt de meester een beetje kortaf, hij is er even bang voor dat Cindy niet gelukkig is met haar nieuwe buurmeisje, maar dáárvoor roept Cindy niet, nee, ze zegt een beetje zacht: ‘ik ben toch jarig vandaag!’

Opeens is meester Koster weer één en al lach, ‘ach Cindy, meisje, nu zouden wij toch bijna vergeten jou te feliciteren, weet je wat? We gaan nu gewoon beginnen en na het bijbel-verhaal zingen we voor Cindy, jongens, en dan kijken we meteen wat ze in die mooie trommeltjes heeft.’

Zó gebeurt het. Even later, als de kinderen uit volle borst ‘er is er één jarig, hoera, hoera,’ hebben gezongen, mag Cindy trakteren. De klas vindt de popjes ‘reuze’ en de zilveren balletjes rollen alle kanten op.

Er is genoeg voor iedereen. Samantha zit ernstig naar haar koekje te kijken waar, toevallig, wel erg veel balletjes opzitten.

‘Dit is, geloof ik, het leukste koekje, dat ik ooit gezien heb’ zegt ze, ‘heeft je moeder die gebakken?’

‘Ja, of eigenlijk nee, tante Petra heeft het meeste gedaan.’

‘Dan moet jij een aardige tante hebben’.

Cindy krijgt er een kleur van. ‘Ik heb een poesje gekregen’ vertelt ze, ‘een rood katertje’. Andere kinderen horen ook wat zij zegt.

‘En heb je nu rolschaatsen?’ vraagt Riny van der Zwan.

‘E-h-h-h-h’ begint Cindy met een kleur ‘ikke heb...’

‘Dus niet’ zegt Riny.

‘Nou en..., wat zou dat?’

'Dat zou niks, maar je hebt gezegd, dat je die kreeg', houdt Riny vol.

Cindy weet niet goed wat zij zeggen moet, daar heb je 't nou. Straks beginnen ze er vast weer over. Waarom heeft ze ook gezegd dat ze rolschaatsen zou krijgen?

Merkt Samantha dat er iets fout is?

Ze kijkt eens naar Cindy en fluistert dan: 'je hebt meer aan een levend katje, dan aan een paar rolschaatsen.'

Wat aardig, wat reusachtig aardig van dat vreemde meisje. Cindy kijkt haar dankbaar aan. Ze kijkt, heel stil, nog even in een trommeltje. Ja, er zijn er nog drie over. Eén ervan legt ze voor Samantha neer: 'hier' zegt ze zacht 'voor jou!' Samantha lacht met prachtig witte tanden.

'Meisjes', waarschuwt meester Koster.

Cindy gaat snel recht zitten. Ze is opeens héél blij. Ze denkt..., ja, ze weet zeker dat ze een vriendinnetje gevonden heeft.

Samantha is een schat

De verjaardag van Cindy is voorbij. Het is best een leuke dag geworden. 's Middags hebben ze pannenkoeken gegeten en moeder vond het goed, dat Samantha uit school naar Boloogje kwam kijken. Die heet nu trouwens geen Boloogje meer. Samantha vond helemaal niet dat hij bolle oogjes had, dus nu heet hij Doris, eigenlijk Isodoris, wat Samantha een onwijs mooie naam vond, maar mama zei, dat die naam wel wat lang was, dus nu heet de kater gewoon: Doris. Oma en Opa, de moeder en vader van mevrouw Erens, zijn ook geweest. Cindy heeft, tot op het laatst, gehoopt dat zij..., maar niets hoor. Zij gaven hun kleindochter een blauwe, wollen maillot, – majo, zegt Cindy's moeder –. Heel mooi natuurlijk maar je kunt er niets anders mee doen dan aantrekken, spelen kun je er niet mee. En dat vindt Cindy nu juist zo fijn, als je iets krijgt waar je mee kunt spelen.

Gelukkig begrijpt tante Petra zulke dingen beter, zij gaf een barbie-popje en daar was Cindy echt blij mee.

De post bracht de jarige ook nog een kaart uit Australië, van Pappa. Brisbane stond erop, daar woont Pappa dus nu. Mamma zag er een beetje verdrietig uit, toen zij Cindy de kaart gaf. Verder was het toch wel erg gezellig. Toen mamma Cindy 's avonds goede nacht kwam zeggen en vroeg of haar dochter een fijne verjaardag had gehad, moest Cindy wel ja zeggen, het was ook best leuk geweest. Maar oh, die rolschaatsen...

Misschien begreep moeder dat toch wel en daarom zei ze bijna hetzelfde wat Samantha 's morgens gezegd had, ze zei: 'je boft, Samantha lijkt me een lief meisje, je hebt meer aan een leuk vriendinnetje dan aan een paar plastic rolschaatsen.'

Mooi gezegd, maar Cindy heeft er zo haar eigen gedachten over. Eerlijk gezegd begrijpt ze het niet helemaal.

'Je mag overal voor bidden en God hoort je altijd', zegt de meester en de mevrouw van het verteluur waar Cindy 's zondags naar toe gaat, zegt het ook. Heeft God dat van die rolschaatsen dan

niet gehoord? Het lijkt van niet.

Ze zit een beetje met die vraag, maar ze durft er niet goed met iemand over te praten. Ja, toch..., ze praat er tóch met iemand over, ze praat er met Samantha over.

Waarvoor heeft ze anders een eigen vriendinnetje?

Meteen wanneer ze zegt, dat ze om rolschaatsen gebeden heeft, maar dat ze die niet gekregen heeft, zegt Samantha: 'oh, maar om zulke dingen moet je ook nooit bidden.'

'Je mag overal om bidden', houdt Cindy vol.

'Ja, om dingen die je echt nodig hebt', legt Samantha uit, 'maar rolschaatsen heb je toch niet echt nodig. Je moet er nooit een verlang-lijstje van maken,' zegt mijn vader.

Dan heeft Cindy het dus wel goed fout gehad.

'Wanneer je geen eten meer hebt, of als je moeder of je vader erg ziek zijn, dan kun je daarvoor bidden en dan nog..., soms gaat het heel anders dan je 't graag wil.

'Wat weet jij daar nou van?...' zegt Cindy een beetje nijdig, Samantha moet nu niet denken dat ze alles weet.

'Ik weet het', zegt haar vriendinnetje kort, 'mijn broertje Laurens is twee jaar geleden gestorven. Hij is erg ziek geweest en zelfs in de kerk hebben ze voor hem gebeden, wij natuurlijk ook, maar hij is wel gestorven.'

'Maar dat is...' met grote schrikogen kijkt Cindy haar vriendin aan, 'dat is toch...' ze weet zo gauw geen woorden te vinden, 'dat is toch vreselijk.'

'Ik BEGRIJP het ook niet,' zegt Samantha, 'maar vader en moeder zeiden, dat God hem bij zich wilde hebben, dat Hij hem geroepen heeft en daar zijn zij helemaal niet boos over. Misschien begrijpen we het wel als we grote mensen geworden zijn. Zeg, hé Cindy, Laurens was acht jaar toen hij gestorven is, zijn rolschaatsen staan nog in de kast, zal ik vragen of jij ze hebben mag?'

Verschrikkelijk. Cindy is rood geworden, ze weet niet wat ze zeggen moet. Ze wil wél rolschaatsen maar niet van een jongetje dat gestorven is. Ze wordt helemaal raar van binnen.

'Nou eh, nee', stottert ze.

Samantha moet erom lachen, 'doe niet zo raar' zegt ze, 'we praten thuis gewoon over Laurens en ik heb ook wel twee truien van hem, wat moet moeder er anders mee?'

't Lijkt Cindy nog steeds niks.

'Kom eerst eens bij mij thuis kijken' stelt Samantha voor, 'Wij wonen maar twee straten bij jullie vandaan. Ga je vanmiddag mee?' 'Tja, dat moet Cindy wel eerst aan moeder vragen.

Als die het goed vindt..., zelf wil ze graag, ze is een beetje nieuwsgierig hoe het er bij Samantha thuis uitziet. Samantha is donker, dus zal ze wel uit een vreemd land komen, en het zal bij zulke families misschien wel anders zijn dan bij Hollandse mensen! Maar wat Cindy ook gedacht mag hebben, het valt tegen of mee, dat kun je ook zeggen.

Er staan bij Samantha thuis dezelfde meubelen die je overal ziet, een eettafel, stoelen er omheen, een bankstel, maar... er liggen wel veel mooie kleden op de grond. Ook staat er een kast met prachtige schelpen. Zulke grote heeft Cindy nog nooit gezien, dat zijn dus twee dingen die het gelukkig een beetje buitenlands maken.

Mevrouw Lomer, Samantha's moeder, is blond en blank, daar snapt Cindy niets van. Samantha ziet Cindy's verbazing en ze begrijpt die blijkbaar, 'ik lijk op m'n vader', lacht ze.

'Pappa komt van Aruba, dat is een eiland heel ver weg. Vroeger was het een deel van de Nederlandse koloniën; West Indië, noemden ze het hier. Toen was Nederland er helemaal de baas over, nu nog maar een héél klein beetje. Vader kwam naar Nederland om hier te studeren, maar toen zag 'ie mamma..., nou, toen is 'ie hier gebleven, is het niet waar mamma?' Ze pakt liefkozend de hand van haar moeder, die lacht.

'Ja hoor, Cindy, zo is het, en nu heb ik twee donkere kindertjes gekregen en twee lichte. Onze Laurens was blond en de andere blonde is onze Mabel. Nou en Ivo, onze oudste, is donker, net als Samantha.'

'Ivo is al achttien, Cindy, hij studeert in Amsterdam en daar woont hij ook. Onze Mabel zit op Saba, bij familie van ons' 'Tjonge, wat kun jij mooi veel over de Lomertjes vertellen Sam,

laat Cindy je kamertje maar eens zien.'

Cindy dribbelt achter Samantha aan. Oh, wat heeft Samantha veel posters aan de muur hangen en wat is haar kamer mooi geschilderd, de bovenkant is helemaal blauw en er zijn witte wolkjes op geplakt, net de lucht.

Samantha lacht, wanneer ze Cindy's verbaasde ogen ziet, 'veel posters hè, ze zijn bijna allemaal van vogels.'

'k-k-k-r-ij-g-g je wel'

'k-k-k-r-ij-g-g jewel'

Wat is dat nu weer?

Samantha schatert het uit: 'dat is Bo-bo, onze papagaai. Hij zegt bijna nooit iets anders dan 'k krijg je wel.'

Cindy vindt het prachtig, dat is pas iets bijzonders, wat een mooie vogel, blauw met rood.

Ze wil proberen hem op z'n kopje te krauwen, hij duwt zich helemaal tegen de tralies van z'n kooi, hij wil blijkbaar graag gekrabd worden. 'Pas op' roept Samantha als Cindy haar vinger in de kooi steekt, maar 't is al te laat hoor, Bo-bo heeft Cintje al gevoelig in het vingertopje gebeten.

'Stoute Bobo, stout! Wacht maar, je krijgt voor straf een doek over je kooi'. Samantha is echt boos, Cindy staat erbij met tranen in haar ogen.

'Mamma' roept Samantha, 'Bobo heeft Cindy gebeten.'

'Oh lieve help, is het weer zover? Voor ons is het een erg lief dier, maar voor anderen...! Doe gauw wat jodium op het wondje Sam, dan is 't zó over.'

'Waar is de jodium dan?' Samantha zoekt in een wit kastje.

'In de verbanddoos op m'n slaapkamer.'

'Ga je even mee?' vraagt Samantha aan haar vriendinnetje en die loopt, steeds op haar vinger zuigend, achter haar aan. Ai, wat een mooie slaapkamer. Er staat een soort tafel in met een heel grote spiegel erop.

'Wat mooi', wijst Cindy. 'Oh, dat is moeders toilettafel. Wat heeft ze veel spulletjes hè?' lacht Samantha.

'Zoiets moois heeft mijn moeder niet'. Cindy zegt het zacht, ze is zo onder de indruk, dat ze bijna geen pijn voelt wanneer de druppeltjes jodium op haar zere vinger vallen, nou... en daar is ze anders behoorlijk bang voor. Ze kijkt maar steeds naar al die pracht. Wat zou het leuk zijn als Mamma nu ook eens zoveel flesjes en potjes had, dan mocht zij, Cindy, er vast ook wel een keer mee spelen. Misschien zelfs wat parfum op haar jurk doen om lekker te ruiken, oh, ze moet er niet aan denken.

Samantha is verwonderd dat Cindy zo wazig doet, zij zelf vindt haar posters heel wat mooier dan al die 'prut' hier.

'Wees maar blij, dat jou moeder nog niet alles heeft, dan weet jij tenminste wat je voor moederdag geven moet.'

'Moederdag? Wanneer is dat?'

'Over twee weken toch, bijna iedere winkel heeft er iets over in zijn etalage. Ik heb een vogeltje van glas voor mamma gekocht, wil je 't eens zien?'

'Heb jij dat nu al gekocht, had je geld dan?'

Samantha trekt haar schouders op; 'zakgeld toch?'

't Is net of Cindy wat kleiner wordt, ze zakt een beetje in elkaar. Daar heb je 't weer.

Bij Samantha thuis hoeven ze natuurlijk niet zuinig te zijn, die

zal wel een heleboel zakgeld krijgen. Cindy krijgt dat niet. Af en toe, als moeder het kan missen, krijgt ze eens een gulden en oom Nico stopt haar ook wel eens wat toe, maar je doét zo vreselijk weinig met één gulden. Op verjaardagen van mamma, Job en Hilde heeft ze wel altijd een klein aardigheidje kunnen geven, maar ze koopt toch het liefst voor zichzelf iets, een mooi vlakgom, een paar leuke haarspeldjes, wat snoep en noem maar op. Ze heeft vast geen geld genoeg om voor moederdag ook nog iets te kopen.

Samantha is echt verbaasd. Zou Cindy jaloers zijn?

Misschien hebben ze bij haar thuis wel weinig geld, ze herinnert zich opeens de rolschaatsen die Cindy niet kon krijgen. Dat brengt haar weer op het idee moeder om de rolschaatsen van Laurens te vragen. 'Ga's mee', kommandeert ze Cindy, die doet het. Samantha zoekt en vindt haar moeder. 'Mams' zegt ze, 'zou Cindy de rolschaatsen van Laurens niet kunnen krijgen, bij haar thuis vinden ze die dingen veel te duur.'

Mevrouw Lomer geeft niet meteen antwoord.

Cindy krijgt een kleur en zegt: 'Nou, nee mevrouw, het hoeft echt niet.'

'Ze wil zo dolgraag rolschaatsen mam, en je hebt pas gezegd dat je ze weg wilde doen, naar het Leger des Heils of zo, nou, dan kan Cindy ze toch evengoed hebben,' pleit Samantha.

't Is goed', zegt mevrouw Lomer, 'maar we gaan wel even naar beneden – Samantha woont vijf-hoog – want ik wil wél zien of Cindy er iets aan heeft.'

'Tja, Cindy is zo goed niet of ze moet mee naar beneden om op de rolschaatsen van Laurens te laten zien of ze er wat van kan.

En dàt is nu zo raar, eerst vond ze 't een naar idee om op de schaatsen van een jongetje dat er niet meer is, te rijden, maar niet zodra heeft ze de rollers onder haar voeten, of ze zwiert en ze zwaait dat het een lust is. Samantha en haar moeder kijken met bewondering. 'Nou, jij mag ze hebben hoor,' zegt mevrouw Lomer, 'ik ga weer naar boven toe.'

Samantha's moeder laat zich door de lift weer naar de vijfde verdieping brengen, de meisjes blijven beneden.

Samantha haalt haar eigen schaatsen ook op, die liggen in het fietsenhok. Ze doet ze aan en daar gaan ze met hun tweeën. Roetssj, roetsssj, wat gaat dat fijn!

Wanneer ze even uitrusten vraagt Cindy aan Samantha: 'Moet ik nou niets voor die schaatsen betalen?'

'Welnee, wij hadden er immers toch niets meer aan?'

'Gelukkig', zucht Cindy en dan schrikt ze. Wie zegt er nu zoiets, dat is toch niet leuk voor Samantha. 'Weet je' zegt ze daarom vertrouwelijk, 'mijn moeder heeft maar weinig geld, mijn vader is niet thuis, die is heel ver weg en daarom moeten we zuinig zijn.'

'Nou ja', antwoordt Samantha luchthartig, 'jullie zijn toch niet arm!'

'Nee', zegt Cindy twijfelend, 'maar mamma helpt wel bij oom Nico in de zaak en ze naait ook voor andere mensen.'

' 't Is niet wáár', roept Samantha; 'en mijn moeder moppert steeds dat ze niemand kan vinden, die iets voor haar naaien kan, misschien kan jouw moeder nog best een klantje gebruiken.'

Kijk, dat is nu Samantha, ze probeert altijd iedereen te helpen. Cindy kijkt haar maar eens aan, dan zet ze opeens weer vaart en gaat er vandoor. Ze is helemaal warm van binnen.

Moeder heeft het wel gezegd, ze boft met Samantha als vriendinnetje, Samantha is..., nou ze is gewoon een schat!

Vriendschap

Samantha brengt Cindy thuis en net wanneer de meisjes aan komen 'rollen' komt ook Hilde aan.

'Oeioeioei' roept ze als haar zusje haar bijna omverrijdt; 'hoe kom je aan die rollers?'

'Door haar', Cindy's vinger wijst naar Samantha, die zich zwierig omdraait, groetend haar hand opsteekt en weer naar huis terug rijdt.

'Bof jij even dat ze je passen', zegt Hilde en nu klinkt haar stem echt een beetje jaloers. Daar heeft me die Cindy tóch rolschaatsen, wat is dat toch een gelukskind.

'Zal ik ze hier afdoen of boven' vraagt Cindy, haar eigen schoenen hangen aan de veters om haar hals.

'Hier natuurlijk, je kunt toch niet over de galerij schaatsen?'

'Wacht je dan even op me?' vraagt Cindy.

Hilde staat een beetje ongeduldig op haar tenen te wippen.

'Schiet op hoor, ik heb juist een worst gehaald en moeder staat op mij te wachten, we eten zuurkool vandaag.'

'Al klaar' zingt Cindy vrolijk. Haar gezichtje straalt van plezier.

't Valt haar moeder dan ook meteen op; 'zo jongedame, heb jij zo'n pret? Hé, hoe kom je aan die rolschaatsen?'

'Van Samantha' zegt Cindy.

'Heb je die geleend?'

'Nee, echt gekregen.'

'Houdt Samantha dan niet van rolschaatsen? Cindy, je hebt er toch niet over gezeurd tegen haar?'

'Welnee, Samantha's moeder heeft ze me zelf gegeven. Ze hadden ze écht over. Ze zijn van Samantha's broertje geweest, maar die is er niet meer.'

'Waar is die dan gebleven?' Job begint nu ook mee te praten.

'Hij is..., hij is' zegt Cindy zacht, 'hij is gestorven.'

Ze kijken haar alle drie met grote ogen aan, moeder, Job en Hilde.

'Nou zeg, jij hebt ook nergens moeite mee'. Hilde trekt haar neus op. Dan klinkt mamma's stem streng: 'Cindy, kind ik WIL weten hoe dat zit, je hébt vast tegen Samantha over schaatsen zitten zeuren en dat vind ik niet leuk.'

'Is het nu echt een prettige gedachte als je op die dingen rondrijdt, wanneer ze misschien een heel dierbare herinnering voor die mensen zijn?'

Cindy vindt het een moeilijke zaak. Zeur je ergens over als je er iedere dag om bidt? Misschien wel, maar Samantha's moeder heeft zélf gezegd, dat ze die rollers hebben mocht.

'Heus mamma, ik héb niet gezeurd, tenminste dáár niet. Samantha heeft zelf aan haar moeder gevraagd of ik die schaatsen hebben mocht, ze hadden ze daar al bijna aan het Leger des Heils gegeven, zó zit het, heus!'

'Kom, dek jij de tafel maar, Hilde wil jij haar helpen? Ik moet toch eens praten met de moeder van Samantha, ik wil die schaatsen niet voor niets hebben.'

'Misschien kun je een bloesje naaien voor Samantha's moeder. Zij zoekt al lang naar iemand die naaien kan', stelt Cindy voor. 'We zullen zien.'

Even later zit het gezin aan tafel en doet zich tegoed aan zuurkool met worst.

Ringgg, ringgg, de telefoon gaat.

'Pak jij hem even, Job?'

Job zegt met brommerige stem in de hoorn: 'met het huis van de familie Erens', hij luistert even en roept: 'Mam, kom je even?' 't Is tante Petra.'

Mam verdwijnt van tafel. Even later komt ze lachend terug: 'dat is het toppunt' vertelt ze, 'nu heeft tante Petra van haar zus Carla ook een paar rolschaatsen voor Cindy gekregen. Nu heeft me die dochter van mij opeens twee paar.'

Cindy lacht, Hilde kijkt verdrietig en gelukkig ziet moeder dat. 'Hé, kinders is dat even prachtig? Nu kan Hilde die van tante Carla krijgen, is het niet leuk Hilde? Ik hoop dat ze je zullen passen, lieverd!'

Hilde glundert; 'dat hoop ik ook!'

'Jammer, nu hebben mams en ik nog niks, wij zitten er mooi naast' bromt Job en hij trekt een gezicht of ie't meent. Ze lachen allemaal en gaan verder met de maaltijd.

Wanneer Cindy 's avonds haar avondgebed doet, zegt ze snel: 'en dank U wel voor de rolschaatsen'. Vlug duikt ze daarna haar bed in.

't Is net of ze zich een beetje schaamt; heeft ze nu wél of niet gezeurd??

Als de familie Erens de volgende avond na de maaltijd bij elkaar is, komt Job met een plannetje: 'mam, ik kan van Bertus de Vries een krantenwijk overnemen, ik denk dat ik 't maar doe.'

'Ach Job, jongen, kan dat nu wel? Je hebt 't al zo druk met je huiswerk en voor mij doe je ook veel...'

'Ja Maatje, maar eerstdaags is 't vakantie en dan wil ik toch graag wat geld in m'n broekzak hebben.'

'Dat begrijp ik best, maar wanneer ik 's middags die jongens met hun kranten door de regen zie fietsen...'

'Of door de bar-r-r-re kou' vult Job z'n moeder aan; 'dan denkt gij bij uzelve, het leven van een krantenbezorger is har-r-r-rd. Daar moet ik dan maar aan wennen.'

Die Job, wat een geweldige knaap is dat toch. Bijna nooit hoor je hem mopperen en toch leeft hij erg met moeders zorgen mee.

'Ik wilde maar dat het niet nodig was' pickert mamma.

'Tja, dat is het toch wel, of moet ik soms het dievenpad opgaan?'

'Job toch.'

'Stil maar, ik weet het: 'arm maar eerlijk, hè Maatje?'

Moeder zucht, 'goed Job, probeer het dan maar met die krantenwijk, maar als je het naar begint te vinden, moet je ophouden, je doet genoeg.'

Job gaat met z'n boekentas de kamer uit, hij gaat huiswerk maken, Cindy en Hilde wassen samen af terwijl moeder staat te strijken.

't Is heel vredig in huis.

'Ding-dong' doet de bel.

'Hè', zegt mamma; 'wie kan dat nu weer zijn, doe jij open Cindy?'

Cindy is al weg, ze opent de deur en daar staat Samantha.

'Hoi', roepen ze allebei.

'Ik kwam vragen of je nog even kwam schaatsen, 't is zulk lekker weer, ik mag een half uur later naar bed vanavond.'

Aha, daar voelt Cindy ook wel voor; 'vraag jij het maar even aan m'n moeder' zegt ze vlug en ze laat Samantha binnen.

'Ha Samantha', zeggen mamma en Hilde tegelijk.

Samantha lacht stralend, dat kan ze goed; 'ik mag een half uur langer opblijven vanavond, 't is zulk heerlijk weer. Toe..., mag Cindy nog even mee naar buiten, dan kunnen we nog een paar baantjes rolschaatsen.'

Moeder lacht. Je kunt tegen Samantha eenvoudig geen 'nee' zeggen, 'vooruit dan maar' geeft ze toe. 'Oh Samantha, wil je aan je moeder vragen, of ze morgen met japonstof kan komen?'

Japonstof, poeh, wat zegt mamma dat deftig, 't is eigenlijk gewoon een lapje voor een jurk.

'Ik zal 't zeggen mevrouw' belooft Samantha, 'maar ik weet niet of ze tijd heeft. Misschien moet ze wel weer met pappa naar het ziekenhuis, m'n vader heeft een ongelukje gehad ziet U.'

'Kind toch' schrikt moeder, 'is het erg? Toch geen auto-ongeluk?' Ook Hilde en Cindy kijken geschrokken.

'Nee, geen auto-ongeluk, er is een hond onder z'n fiets gelopen.'

'Is die hond nu dood?' vraagt Cindy benauwd.

Samantha lacht; 'nee hoor, die hond had niets, maar m'n vader heeft z'n voet bezeerd – niet erg hoor – en met z'n rechterpols is er iets mis, spieren gescheurd of zoiets, precies weet ik het niet.'

'Wat erg voor hem', vindt mevrouw Erens, 'gaan jullie nu maar snel nog even buiten spelen, want om kwart voor acht roep ik Cindy.'

'Ga jij ook mee?' vraagt Samantha aan Hilde, maar die kan niet. Zij moet nog huiswerk maken en... het belangrijkste, de rolschaatsen van tante Carla zijn er nog niet, Hilde is toch zó benieuwd of die haar zullen passen.

Cindy gaat met haar vriendin naar buiten. Samantha heeft ge-

lijk, het is reuze lekker weer.

De meisjes hebben een fijne plaats gevonden om te schaatsen. Vóór een garage ligt een pleintje van beton, daar kun je baantjes draaien..., gewoon 'te gek'.

'Zullen we weer doen wie 't snelst het plein rond is?' vraagt Samantha. Ze weet dat ze 't goed kan, de meisjes van haar klas is ze te vlug af, maar met Cindy heeft ze moeite. Het lijkt wel of de geel-gekleurde schoenschaatsen aan Cindy's voeten zijn vastgegroeid, die drááit en die glijdt.

Samantha vindt het reuze knap, ze wéét dat ze 't zelf zó niet kan, maar toch begint ze elke keer weer aan een wedstrijd. Natuurlijk verliest ze ook vanavond, ze denkt 'ik zal toch beter en meer moeten oefenen, want ééns komt er een dag en dan zàl ik van Cindy winnen. Dat wil ik en dan gebeurt het ook.'

Voorlopig lukt dat nog niet, maar de pret is er niet minder om, waarom ook, ze zijn immers vriendinnen?

Meneer Lomer vertelt

't Ongelukje van mijnheer Lomer is toch erger geweest dan het eerst leek. Hij mag enkele weken niet werken, z'n rechterhand moet rust hebben.

Zo komt het, dat Cindy hem nogal eens ziet wanneer ze met Samantha mee naar diens huis gaat. Ze vindt hem een heel leuke man. In 't begin was ze nog wel een beetje verlegen, mijnheer Lomer is zo groot en zo érg donker, zó is Samantha helemaal niet. Maar Cindy is gauw tot de ontdekking gekomen, dat mijnheer Lomer een éنية vader is, ze is er zelfs jaloers op.

Vandaag is het woensdag en de meisjes zijn vanmiddag vrij. Buiten regent het en dus zoeken ze de gezelligheid binnen. Samantha's vader plaagt hen; 'nee toch, thuis zitten voor zo'n beetje regen, zijn jullie nu flinke Hollandse meisjes?'

Daar moeten ze om lachen, 'zie ik er uit als een Hollands meisje?' wil Samantha weten.

'Oh zeker' zegt haar vader, 'net zo goed als ik een flinke, Hollandse jongen ben.'

Dáár moeten ze helemaal om schateren.

'Ho, ho,' zegt mijnheer Lomer, 'lachen jullie mij maar uit, maar ik kan net zo mooi 'Hannes loopt op klompen' en 'In een blauw geruite kiel' zingen als jullie. Heb ik vroeger op school geleerd.' 'Was U dan in Holland op school?' wil Cindy weten.

'Nee, op Aruba, maar daar hadden we Nederlandse leerboeken. Raar hè? In die boekjes stond veel over sneeuw en ijs en over de Hollandse winter en dat moest je dan leren. Wij konden ons helemaal geen voorstelling maken over ijs, wel om te eten natuurlijk, maar niet om op te lopen. We wisten helemaal niet wat een echte winter was.'

'Gek hoor', vindt Cindy.

'Dat ik geen sneeuw en ijs kende?'

'Nee, dat U dat daar moest leren.'

'Een beetje mal lijkt het wel, maar aan alles wat je leert heb je wel

iéts in je latere leven.'

'Had U dan geen schoolboekjes over het land waar U woonde?' houdt Cindy vol.

Zij hoopt, dat mijnheer Lomer aan 't vertellen blijft, daar houdt ze van.

'Jawel, maar ze leerden ons toch het meeste over Nederland; dat is je vaderland' zei onze meester dan.

'Oh' zegt Cindy. Ze is een beetje in de war, 'maar je vaderland is toch waar je vader woont of waar 'ie geboren is, woonde Uw vader dan in Holland?'

Mijnheer Lomer lacht. 'Nee hoor, mijn vader is ook geboren op Aruba en mijn vaders over-, overgrootvader kwam uit West-Afrika. 'West-Afrika? Waar ligt dat nu weer?' Cindy begrijpt er echt niet veel van.

Mijnheer Lomer neemt er de tijd voor om, dat wat hij gezegd heeft, uit te leggen. 'Heel vroeger, toen de mensen nog meer oorlog voerden dan tegenwoordig, namen de winnaars van zo'n oorlog de mensen die zij overwonnen hadden mee naar hun huis. Die moesten dan voor hen werken en als ze dat niet goed deden, kregen zij zweepslagen of ze werden verkocht, net als een hond of een poes. Ze noemden die stakkers: slaven.'

Cindy slaat haar handen voor haar mond: 'wat vreselijk.'

'Maar het wordt nog erger' zegt Samantha's vader, 'want toen de blanke mensen ontdekten hoe makkelijk het was om slaven te hebben zei de een of andere slimmerik: 'in West-Afrika, – dat ligt onder Europa – kijk maar in je atlas, 't ligt onder Spanje, – in West-Afrika dus, daar wonen zwarte mensen. Die hebben geen geweren, ze kunnen ons niets doen. Waarom gaan we hen niet vangen om ze te verkopen?'

'Tja, en dat deden de blanke mensen toen. Ze haalden steeds maar weer duizenden en nog eens duizenden stumperds op.

Die werden op boten gedreven of zij varkens waren en de zwarte mensen die zo'n tocht over de zee overleefden, werden op slavenmarkten verkocht.'

'Pappa denkt', zegt Samantha nu, 'dat zijn over-, overgrootvader zo'n slaaf is geweest.'

Cindy's ogen zijn groot van ontzetting, 'wat erg! En hebben Hollandse mensen toen niet geprobeerd om die arme slaven daar te redden?'

Nu lacht mijnheer Lomer, maar 't is geen vrolijk lachje. 'Het spijt me het te moeten zeggen Cindy, maar de Hollanders waren zo wat de ergste slavenhandelaars ter wereld.

Maar wij zullen 't niet langer over zulke nare zaken hebben, wij wonen nu in elk geval heel plezierig in Nederland.'

'Ik was toch liever op Aruba gebleven pappa, hier zeggen ze altijd 'zwarte' tegen je.' Samantha's ogen staan wat treurig. 'Ach wat' lacht haar vader, 'je bent toch donker?' Schelden doen de Hollanders ook op elkaar, moet je maar eens horen als er iemand voorbij gaat met rood haar.'

De twee meisjes knikken ijverig, 'dat is waar, wanneer je rood haar hebt, roepen ze 'rooie' tegen je.

'Ze hebben er zelfs een versje op gemaakt, hoor maar:

'rood haar en elzehout, zijn zelden op goede grond gebouwd!'

?????

'Dat begrijpen jullie niet hè? 't Betekent dat iemand met rood haar wel geen goed karakter zal hebben, net als elzehout, dat is geen best hout en 't groeit vaak op slechte plekken. En jij jongedame,' plagend trekt hij aan Cindy's krullen met z'n niet verbonden hand, 'jij mag ook wel oppassen met je krulhaar;

gekrulde haren,
gekrulde zinnen.
gekruld van buiten,
gekruld van binnen.'

Dat rijmpje kan Cindy wel een beetje begrijpen. Wanneer je haar erg krult, kan het in je hoofd ook wel een beetje krullen of... in de war liggen.

Mijnheer Lomer is heel tevreden over zichzelf, 'weet ik geen mooie spreekwoorden? Misschien is 'Hannes loopt op klompen' ook nog wel eens ergens goed voor. Zien jullie nu wel?

Ik ben tóch een Hollandse jongen.'

Nu gebeurt dat erge

't Is op vrijdag dat Samantha vraagt 'ga je om half vier met mij mee naar de grote supermarkt? 'k Heb moeder beloofd dat ik boodschappen voor haar zal doen.'

Cindy kijkt bedenkelijk.

Van boodschappen doen houdt zij niet zo erg, ze moet ze zelf ook vaak genoeg doen.

'Een paar maar hoor', zegt Samantha vlug. Zij vindt het ook nooit leuk wanneer ze met aardappelen en broden moet lopen sjouwen, maar zülke boodschappen zijn dit niet.

'Wat moet je halen?' wil Cindy weten.

'Plakband, een tube tandpasta en een stukje kaas.'

Ja, dat valt inderdaad wel mee.

'Goed, ik ga mee', besluit Cindy en ze weet niet, dat haar, doordat ze met Samantha mee zal gaan, een allernaarst avontuur te wachten staat.

Wanneer om half vier de deuren van de school opengaan, lopen Samantha en Cindy samen naar de supermarkt. Daar is het, zoals gewoonlijk, druk.

Er staat een kraampje voor de winkel, daar kun je fruit kopen en wanneer je de winkel ingaat, staat vlak bij de deur, een grote mand. In die mand liggen mooie pakjes! Stukjes zeep en snoezige flesjes zijn samen op een stuk goud-karton geplakt, er zit een roosje bovenop en een papiertje waar 'voor moeder' opstaat.

't Ziet er zó mooi uit, dat Cindy stil blijft staan.

Wat zou ze zoiets moois graag aan mamma geven. 't Is immers overmorgen moederdag? Maar ja, er hangt een kaart bij, met daar op: negen gulden en vijf en negentig cent. Cindy weet dus, dat zo'n flesje en een stukje zeep samen bijna 10 gulden kosten, en dat heeft ze niet.

Ze merkt helemaal niet, dat Samantha doorgelopen is, ze krijgt weer een rimpel boven haar neus. 't Is niet eerlijk, Samantha's

moeder heeft zoveel van dat soort flesjes en haar moeder heeft bijna niets. Wel wát natuurlijk, maar niets wat zo mooi is als dit. Ze steekt haar hand uit en pakt zo'n goud-gekleurd mooigheidsje op, prachtig toch.' Ze heeft er nu één in haar hand waar een roze roosje op zit, maar die met dat gele roosje is nog leuker. Zou ze...? Ze heeft nog nooit iets weggenomen, ze weet heel goed dat zoiets niet mag. Maar dit zijn zulke bijzonder mooie flesjes en de zeep ziet er zo fris uit, en dan die roosjes, die zijn het mooist van alles. Ze pakt opnieuw zo'n kartonnetje op, zeep plus flesje; en ze blijft het in haar hand houden, ze kán het niet loslaten. Ze kijkt om zich heen, niemand let op haar, of tóch: Samantha. Ze komt terug. 'Waar blijf je nou?' vraagt ze. Ze staat naast haar vriendinnetje en kijkt ook in de bak. 'Mooi hè?' vindt ook zij, 'ga je nou mee?'

Ja, Cindy gaat mee. Ze houdt het opgepakte 'zeepje' stijf vast en nét wil ze het, al lopende, in haar zak stoppen, als er achter haar een zware stem klinkt, een boze mannenstem: 'wat stonden jullie daar te rommelen kinderen, nee, niet weglopen, hier blijven, laat eens zien of jullie iets in je handen hebben.' O, verschrikkelijk, vreselijk. Cindy schrikt zó, dat ze het gepakte zeepje snel weer in de bak wil gooien, maar dat lukt niet meer, ze staat er net iets te ver vanaf.

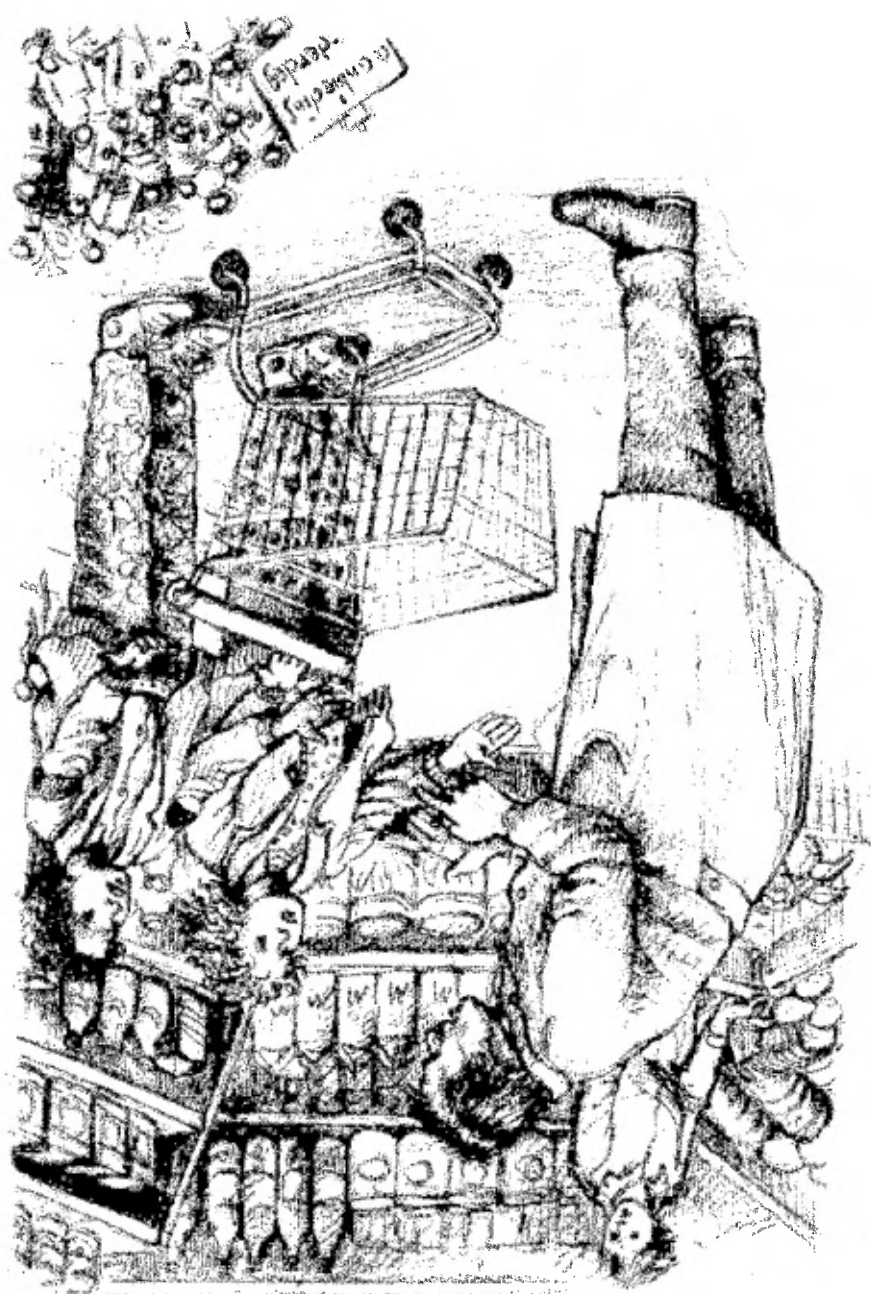
Achter Samantha is een heel boze mijnheer opgedoken, hij draait zich om en roept naar achteren: 'Ik geloof dat ik hier een paar 'winkel-diefjes' heb.'

Van het moment dat hij zich omdraait, maakt Cindy reuzesnel gebruik om het pakje weg te stoppen, en waarin...? In de – een beetje uitstaande – zak van Samantha's jack, het pakje kan niet in de kleine zak en het steekt er behoorlijk uit.

'Nou, laat jullie je handen eens zien', zegt de man weer.

Vier handen worden leeg voor hem uitgestoken. 'Ah, en nu jullie zakken nog, zie je wel..., ik wist wel dat ik het goed had. Ik zag jullie zo verdacht scharrelen bij die bak en kijk aan, daar heeft me die zwarte een flesje gepakt. Da's mooi, gaan jullie maar eens even mee naar het kantoortje.'

Hij pakt de kinderen in hun kraag en duwt hen voor zich uit.

Cindy wil het wel uitschreeuwen, wát heeft ze toch gedaan? Iedereen kijkt naar hen.

Er komt nóg een man bij, één in een witte jas, zeker de baas van de winkel. Hij doet de deur van een klein kamertje open en daar gaan ze alle vier in.

'Ik loop de laatste tijd voortdurend op kinderen te letten', zegt de man die hen heeft vastgepakt,' en als ik zo'n zwarte zie, kijk ik dubbel uit en ja hoor! Raak.' Cindy ziet in gedachten vreselijke dingen gebeuren, ze komen vast in de gevangenis, wie weet voor hoe lang.

Wat zal moeder zeggen en Job en Hilde en de meester van school. En wie moet Doris eten geven als zij in de gevangenis zit. Zij heeft **GESTOLEN**, ja gestolen. Niemand zal hen ooit meer aankijken. Ze hoort het Job nog zeggen 'arm maar eerlijk hè moeder!'

En nu...

Ze kan haar tranen niet meer bedwingen, met een gillerig bibberstemmetje roept ze 'ik heb het niet gedaan, ik niet.' De boze man wordt iets vriendelijker; 'laat eens zien wat er in jouw jack zit?' Nou, daar zit van alles in, maar géén zeep en flesje. 'Je hoeft niet zo tekeer te gaan, ik geloof je wel, het was je vriendin die 't deed hè?' En bij deze woorden kijkt hij Samantha zó dreigend aan dat Cindy er naar van wordt. Nu gaat het gebeuren, denkt ze, nu gaat Samantha zeggen dat ik het wél gedaan heb, nu...!

Maar Samantha zegt niets.

Wel is haar gezichtje helemaal star van narigheid, maar ze zegt niets. Ze kijkt alleen maar voor zich uit, heel bang en heel stil. Iets in Cindy wil dat toch ook niet, ze wil niet dat het lijkt of Samantha het gedaan heeft, maar wat kán ze doen? Gewoon eerlijk zeggen: 'Ik deed het'. Oh maar dat durft ze niet, nooit! En Samantha staat daar maar.

De mijnheer met de witte jas vraagt: 'Wat doen we er nu mee?' 'Nou,' zegt de eerste man 'in elk geval naam en adres van 'die zwarte' opnemen, dan moet de politie maar kijken of er bij haar thuis nog meer ligt.'

'Wil je er meteen een politie-zaak van maken? De meneer in de witte jas lijkt dat niet zo leuk te vinden.

'Wat wil jij dan?'

'Nou, neem d'r naam en adres op en geef die door aan de andere supermarkten, dan wordt ze wel in de gaten gehouden. Verder zou ik ze maar laten gaan, 't zijn kinderen moet je denken.'

'Jij moet het weten, 't is jouw zaak.'

'Zo jong diefje' dit tegen Samantha 'geef mij je naam en adres maar even, dan kan ik die aan andere winkels doorgeven, ze weten dan wat je komt doen als ze je in de zaak zien.'

Maar dat is toch vreselijk?

Nu gaan de mensen in andere winkels denken dat Samantha dingen wegpakt, en Samantha is nu juist een meisje dat zoiets nooit zal doen.

Een stem in Cindy zegt: 'Vertel aan die mannen, dat jij 't gedaan hebt, Cindy, vertel het nu, anders kan Samantha nooit meer ergens vrolijk een winkel binnen stappen.'

Maar een ander deel van Cindy wil het helemaal niet vertellen, stel je voor, dan gaan ze háár naam overal rondvertellen, en dan kan zij nergens meer binnengaan.

Cindy zegt niets. Ze probeert er heel onschuldig uit te zien. Ze schuift een eindje bij Samantha weg, die moet het maar opknappen. Samantha zegt met een bevend stemmetje hoe zij heet en waar zij woont. Dan zegt de man in de witte jas: 'Jullie kunnen gaan, maar denk eraan, dat je 't niet weer doet juffertje, we houden je nu allemaal in de gaten.'

Dan kunnen de meisjes weg. Even later lopen ze samen in de winkel. Maar dat is ook erg, want ze kunnen niet meer samen praten. Cindy durft niets te zeggen – Samantha zal wel vreselijk kwaad zijn – en Samantha KAN niets zeggen, die moet eerst over de schrik heen komen.

Wanneer ze bij de buitendeur zijn, herinnert Samantha zich opeens, dat ze boodschappen moet doen. 'Wacht jij maar buiten', mompelt ze, dan gaat ze naar de afdeling waar ze plakband kan kopen en ook de tandpasta en de kaas vergeet ze niet.

Als ze, even later, buiten komt, kijkt ze rond of Cindy werkelijk is blijven wachten.

Ja, Cindy staat er nog. 't Liefst was ze weggehold, maar ze voelt

wel dat dát gewoon SLECHT zou zijn. 't Is allemaal al zo erg. Wat heeft ze haar vriendinnetje gemeen behandeld. Zo buiten, waar iedereen langs haar heen loopt en niemand op haar let, lijkt het of er niets gebeurd is. Ze wordt rustiger.

'Zo,' zegt Samantha, die haar stem weer terug heeft, 'sta je er nog? Ik dacht dat je weggelopen zou zijn.'

'Nee, weet je', hakkelt Cindy, 'ik wil je zeggen, ik had dat flesje en die zeep aan m'n moeder willen geven voor moederdag en toen ineens zag die enge man het.'

'Ik begreep het wel', zegt Samantha, 'daarom heb ik ook maar niks tegen die mannen gezegd, ze gelóófdén tóch al dat ik het gedaan had, omdat ik zwart ben.'

Wat klinkt dat erg, maar 't is wél waar, die ene man zei het zelf. Cindy moet opeens weer aan het verhaal over die slaven denken, dat er niemand was die toen die arme mensen geholpen heeft, en zij? Wat heeft zij gedaan?

Ze voelt zich zó vreselijk verdrietig, ze lijkt wel ziek.

'Ikke, ik ga nou maar naar huis, ik, ikke weet het ook niet meer', huilend rent zij weg.

Wanneer ze dicht bij huis is, komt ze een meisje uit hun klas tegen, Piny van der Broek.

'Hoi' roept Piny, 'zal ik jou eens wat vertellen? Wat zie jij er raar uit, heb je gehuild?'

Cindy schudt van nee.

'Jawel je hebt gehuild, oh ik snap het al, om Samantha zeker, heb jij 't ook gezien?'

Ik was daarstraks met m'n moeder in de supermarkt en daar zag ik – jammer genoeg kon ik 't niet goed zien –, maar daar zag ik dat Samantha Lomer door een man werd meegenomen, ze had wat weggepakt hè? Mijn moeder zegt, dat ik niet meer met Samantha mag spelen en dat mag jij vast ook niet van je moeder! Hééé, waarom loop je nou weg? Je hoeft je niet zo aan te stellen, als MIJN vriendin zoiets deed zou ik er niet om huilen hoor, ik zou haar alleen niet meer aankijken, stel je vóór, stelen nog wel!' Oh, als Piny de waarheid toch eens wist!!!

Wanneer Cindy thuis komt, is moeder er niet, wél Hilde. Hilde is blij, ze zegt tegen haar zusje: 'moet je horen Cint, Job gaat morgen naar een kwekerij. Daar kan 'ie héél goedkoop bloemen kopen, een gróte bos. Nou en die geven wij dan van ons drieën, voor moederdag, leuk hè?' En als Cindy niet antwoordt; 'enne-, zeg, zullen wij zondag voor mamma koken?' Nu pas valt het haar op, dat Cindy er vreemd uitziet. 'Wat is er?' Ben je gevallen? 'Nee-ee, ik ben ziek, geloof ik', bibbert Cindy. 'Oei' Hilde is bezorgd. Mamma heeft vandaag een lange werkdag, die komt pas om negen uur thuis. Zal ik haar opbellen? 'Nee laat maar, ik ga wel naar bed!' 'Nou, dan ben je wel echt ziek hoor, zal ik warme melk voor je maken?' 'Alsjeblieft niet, ik wil alleen maar gaan slapen.' 'Oké', Hilde is een beetje spinnig, waarom doet Cindy zo kattig tegen haar? Ze gaat de huiskamer in, Cindy blijft alleen. Zij zou echt wel willen slapen, dat lijkt haar heerlijk. Wanneer je slaapt, vergeet je alles, maar als er zoveel door je hoofd speelt, dan kún je niet meer slapen. Bovendien..., dat schiet haar nu te binnen, ze gaat nooit slapen zonder haar avondgebedje te hebben opgezegd, dat kan ze nu niet doen, dat kan ze misschien nóóit meer doen. Een meisje dat haar vriendinnetje zo gemeen behandelt kan niet meer bidden. Ze is zó vreselijk van streek, dat ze niet meer hoéft te doen alsof ze ziek is, ze krijgt écht een beetje koorts. Arme, domme Cindy. Hoe moet dit toch allemaal aflopen???

Allemaal narigheid!

Ja hoor, Cindy is echt een beetje ziek.

Wanneer moeder thuis komt, schrikt ze ervan. Cindy is zó warm en ze ligt zó te woelen. Af en toe valt ze wel even in slaap, maar dan droomt ze heel naar en één keer zit ze rechtop in bed en gilt ze: 'nee, nee, niet die mannen!'

Moeder probeert telkens bij Cindy te weten te komen of er soms iets gebeurd is, maar ze wordt niets wijzer. Daarom zegt ze tegen Hilde en Job: 'ik zal Samantha eens opbellen en vragen of die weet waarom Cindy zo uit haar doen is.'

Cindy kan door de open slaapkamerdeur horen wat haar moeder zegt, en nu begint ze te jammeren; 'nee mamma, nee, niet naar Samantha bellen...'

'Ik denk, dat die twee ruzie gemaakt hebben', zegt Job.

'Dat moet me dan wel een ruzie geweest zijn', meent mevrouw Erens; 'als Cindy er zó overstuur van is.'

Cindy staat al in haar nachtpon in de kamer, 'ik ben weer beter' roept ze 'maar jullie moeten Samantha écht niet bellen.' 'Nu moet het toch niet gekker worden', zegt haar moeder. 'Heb je ruzie met Samantha, zeg het dan gewoon, maar doe niet zo raar'. En voor Cindy haar kan tegenhouden staat mamma bij de telefoon.

Diep ongelukkig zakt Cindy op een stoel naast de tafel. 'Nu zal Samantha's moeder zeker alles wat er gebeurd is, vertellen. Samantha zegt altijd alles tegen haar ouders, dus dit vast ook. Wat zal moeder vreselijk boos zijn... Oh, ze zou zó weg willen lopen, maar ze weet niet waarheen.

Zou Australië ver weg liggen? Ze zou graag naar pappa gaan, maar ja, in je nachtpon kom je niet ver.

Ze merkt niet dat moeder gewoon staat te lachen met mevrouw Lomer. Ze praat zelfs vrolijk met Samantha zelf, hoor maar: 'Goed Samantha, ik zal het doen hoor.' Dan legt ze de hoorn weer op de haak. Zij kijkt naar Job en Hilde.

'Bij de familie Lomer weten ze van niets en Samantha leek ook heel gewoon. Wel schrok ze toen ze hoorde dat Cindy ziek was, ik moest de groeten doen.

'Ja, dan weet ik het ook niet meer'. Job haalt wat ongeduldig z'n schouders op. 'Een slecht cijfer gekregen voor 't een of ander op school misschien. Ik zou er maar niet over tobben moeder, 't komt vanzelf wel weer in orde.' Job gaat naar z'n vrienden.

'Wil jij haar wat in de gaten houden, wanneer ik er niet ben, Hilde?' vraagt moeder, 't bevalt me niets dat ze over boze mannen droomde.' Hilde krijgt er, net als Job, een beetje genoeg van, ze zegt: 'Ik denk dat Job gelijk heeft mamma, 't komt heus vanzelf weer goed.'

Zou dat waar zijn Cindy?

Komt het allemaal vanzelf weer goed?

Of zul je er misschien eerst iets voor moeten doen?

Toch nog een leuke moederdag

Het wordt nog best een leuke moederdag.

Moeder is blij met de bloemen en omdat Cindy er nog steeds een beetje zielig uitziet, hoeft ze vanmorgen niet naar het bijbelsverteluur.

Het verteluur heette vroeger 'de zondagsschool'. Cindy is er nogal dol op. Ze vindt de bijbelverhalen altijd mooi en ze zingt ook graag.

De laatste tijd vond ze 't er dubbel prettig omdat Samantha er samen met haar naar toe ging.

Nu is dat juist een reden voor haar, om thuis te blijven. Ze moet er niet aan denken Samantha weer te zien. Hoe dat maandag gaan moet, als ze weer naar school moet?

Voorlopig is het gelukkig nog niet zo ver. Voorlopig zit ze nog lekker thuis en moet, net als moeder, hartelijk lachen als Job en Hilde, die samen hebben gekookt, een grote schotel boerenkool met een reuzeworst, binnen brengen.

't Is het enige wat we kúnnen koken', zegt Hilde verlegen. Nou 't smaakt best goed, alleen zijn ze zout en peper vergeten, dat moet er op de borden nog overheen gestrooid worden, erg goede koks zijn ze dus nog niet. Maar ze bedoelen het aardig en mamma vindt het fijn, dat ze zo verwend wordt.

Na het eten komen tante Petra en oom Sjoerd.

Stel je voor: oom Sjoerd nog wel!

Oom Sjoerd is de verloofde van tante Petra en hij werkt op een booreiland.

Een booreiland is geen gewoon eiland hoor, het is een soort eiland van staal en beton. Heel knappe mensen hebben dat gemaakt. Het staat op enorm hoge poten in zee.

Op de ijzeren plaat staan dan weer machines waarmee ze in de zeebodem kunnen boren. Op zo'n manier halen ze olie uit zee naar boven. Dat lijkt best moeilijk hè?

Nou, op zo'n eiland werkt oom Sjoerd.

Omdat het, behalve moeilijk, ook nog gevaarlijk werk is, vindt tante Petra het niet prettig dat oom Sjoerd dit doet. Oom Sjoerd houdt er dan ook over een paar maanden mee op. Dan krijgt hij ander werk en dan gaat hij trouwen met tante Petra.

't Is altijd een beetje feest wanneer oom Sjoerd op bezoek is. Je kunt bijna altijd lachen, hij kan zulke mooie verhalen vertellen. Als 'ie niks leuks weet, verzint hij wel wat. Hij heeft ook pret om Doris, dat vindt hij een leuke kat. Wanneer Cindy een krant boven op haar hoofd legt, tikt Doris die er met z'n pootje af. Enig tóch?

't Is helemaal een wonderkater, weet je wat 'ie ook doet? Al is dat eigenlijk wel gevaarlijk? Hij speelt soms dat hij een hondje is. Wanneer Hilde en Cindy 's morgens naar school gaan, stapt hij gelijk met hen in de lift. De meisjes laten zich meestal wél zakken met de lift, maar ze lopen omhoog.

Dat weet de kleine rakker goed en dat doet 'ie na. Hij loopt achter Cindy en Hilde aan, stapt keurig met ze in de lift en als 'ie dan beneden is, draait hij zich om en gaat heel eigenwijs, in z'n'eentje, de trap op weer naar boven.

Er is altijd wel iemand die voor hem de deur naar de galerij open doet.

Mamma hoort hem dan vrolijk mauwen, 'hier ben ik weer' betekent dat. Oom Sjoerd staat van dit verhaal toch wel even te kijken.

Cindy is door al die gezelligheid thuis, haar narigheid vergeten, maar als oom Sjoerd en tante Petra 's avonds weg gaan, herinnert zij zich opnieuw weer dat het nu gauw maandag zal zijn.

Maandag! Lieve help, dan moet ze weer naar school en weer naast Samantha zitten, oh, maar dat kán ze niet, ze kan het niet en ze wil het ook niet.

Ze wordt steeds somberder.

Moeder ziet het wel, maar ze kan niets voor Cindy doen, als die niet zeggen wil wat er aan de hand is.

Wanneer de maan 's nachts bij huize Erens naar binnen kijkt, ziet hij twee mensen wakker liggen: mamma en Cindy.

Samantha kan er niet meer tegen!

Cindy is maandagmorgen al vroeg op de speelplaats. Anders wacht ze altijd tot Samantha langs komt, dan gaan ze samen naar school, maar vanmorgen heeft ze dat niet gedaan.

Wanneer Samantha iets later dan anders op de speelplaats komt, valt er opeens een stilte. Veel kinderen kijken haar maar raar aan. 't Is duidelijk te merken dat Piny van der Broek aan haar vriendinnetjes het verhaal van de diefstal heeft verteld. 'Weet je wat jij doet', roept Riny van der Zwan hard tegen Cindy, 'vraag aan de meester of je naast een ander mag zitten, straks gapt ze je viltstiften nog.'

Wat gemeen.

Wat heel erg gemeen.

Samantha kijkt hulpeloos rond, maar er is niemand die het voor haar opneemt, ook Cindy niet.

Wanneer ze later naast elkaar in de bank zitten wordt er niet gepraat. Meester Koster hoeft niet, zoals meestal, te zeggen: 'stilte meisjes.' Cindy kan niet praten, er zit een brok in haar keel en ze wil het ook niet, want de kinderen zouden het raar vinden als zij tegen Samantha sprak, die willen Samantha 'dood-zwijgen.'

Dat is zo'n beetje het ergste wat een klas kan doen. Wil Cindy daar echt aan meewerken?

Oh Cindy toch!

Hoe moet het nu met het naar huis gaan?

Iedere middag om half vier lopen de meisjes samen naar huis. De ene dag gaat Cindy dan even met Samantha mee naar binnen, de volgende dag komt Samantha bij Cindy.

Soms rolschaatsen ze buiten, bij minder mooi weer spelen ze met Doris, of met de barbie-poppen.

Ze hadden het zo leuk met elkaar en nu? Niet zodra heeft Cindy

de bel gehoord of ze vliegt weg, ze trekt haar jack met zo'n ruk van de kapstok dat het bandje breekt, roetsjij, weg is ze. Samantha loopt in haar eentje een heel stuk achter Cindy. Ze begrijpt het niet. Ze heeft Cindy alleen maar geholpen door niets te verraden en nu doet die opeens zo gemeen. Want 'gemeen' is dit.

En dan die meisjes in de klas, als die zo blijven zwijgen tegen haar, dan houdt zij dat nooit vol. Dan moet ze aan haar ouders vragen of ze naar een andere school mag. En die zullen vragen 'waarom?'

Zij weet het ook niet meer. Verdrietig schopt ze tegen een steentje. Ze is nu dicht bij de flat waar Cindy woont, die is natuurlijk meteen naar binnen gerend.

Nee, ze staat er nog, Samantha ziet het aan het groen gekleurde jack, maar ze lijkt niet alleen, er staan nog meer kinderen voor de flat-deur. Grote jongens ook. Daar is..., ja zeker, daar is wat aan de hand.

Samantha begint te rennen..., wat kán daar nu toch zijn?

Dat ziet ze vlug genoeg.

Tegen de deur van de flat gedrukt staat, met een heel hoog rugje, kleine Doris.

Hij is weer eens achter iemand aangewandeld, achter Cindy's moeder misschien, of achter Job.

Maar deze keer is er niemand die weer vriendelijk de deur voor hem openhoudt, juist niet. Er staan drie jongens met een grote herdershond tegenover Doris. De jongens hitsen de hond op en die is zó kwaad en zó wild, dat de jongen die hem aan de riem heeft, niet eens de riem los kan maken.

Wil 'ie dat dan?? Ja, hij wil echt dat de hond dat katje pakt.

Cindy staat erbij te gillen, maar ze kan niets doen, één van de jongens houdt haar vast. De derde jongen zegt tegen Cindy: 'Is 't jouw kat? Nu zul je es zien hoe onze Hektor daar spinazie van maakt.'

Samantha neemt een laatste spurt. Ze schuift zich tussen de flatdeur en de jongens in en rukt Doris omhoog. Ze neemt hem op haar linkerarm, de rechter slaat zij beschermend om de kat heen. Nét op tijd, of eigenlijk, net te laat. De hond is losgekomen en

stuift naar de plaats waar eerst Doris stond en nu Sam staat. Hij is zó opgewonden, dat hij tóch de poes wil hebben, hij springt tegen Samantha op en bijt!!

Een snerpende gil van Samantha. Weliswaar heeft de hond Doris niet te pakken gekregen maar wel het meisje dat hem vasthoudt.

'Au' roept ze, en de tranen springen in haar ogen.

Daar heeft me die hond met een van z'n scherpe hoektanden op Samantha's pols een grote kras gemaakt en een hap uit de mouw van haar jack getrokken. De rafels hangen erbij. Twee jongens vluchten, zij nemen de hond mee.

De grootste van de jongens, de knaap die Cindy vast had, holt nu ook weg en Cindy is weer vrij. Ze stapt op Samantha toe en pakt, zonder één woord te zeggen Doris van haar af.

Zó, met de poes in haar armen verdwijnt ze de trap op naar boven.

Maar nu wordt Samantha toch zó ontzettend kwaad...

'Misselijk kind' roept ze Cindy na, 'je moet me vooral niet bedanken hoor!'

Ze staat daar zo zielig met haar bloedende pols in haar kapotte mouw.

Gelukkig neemt een andere flatbewoner, die juist thuis komt, haar even mee naar z'n huis. Hij doet wat jodium op de pols.

'Eigenlijk', zegt hij 'moet je met die pols naar de dokter, maar je bent niet echt in je pols gebéten, meer geschramd. Ik denk, dat jodium hier wel voldoende zal zijn.'

Samantha bedankt de man, zij is door zijn vriendelijkheid rustiger geworden.

Wanneer ze naar huis gaat, kijkt ze nog even bedroefd naar de flat van de familie Erens.

Daar is geen mens te zien en dus loopt ze maar hard weg.

Er is niet veel meer nodig, of ze gaat huilen.

Ze kan zich nog goedhouden tot aan haar eigen huisdeur, maar als haar vader, op haar bellen, de deur opendoet, valt ze hem huilend om de hals, 'oh pappa, pappa!'

Fijn, wanneer je zulke ouders hebt!

'Samantha, kindje wat zie je eruit'. Samantha's moeder is er ook bijgekomen. 'Oh, wat is er met je jack, je mouw is helemaal stuk.' 'Stil maar even' zegt pappa, we gaan eerst binnen zitten, zó, dat kapotte jack doen we voorzichtig uit. Wat doet die pleister op je hand?'

Pappa gaat op de bank zitten en Samantha naast hem. Moeder staat bij de tafel, dan begint vader: 'Ga toch zitten Agnes' (dat zegt hij tegen moeder) 'ik geloof heus, dat we een heel verhaal van onze dochter zullen horen. Ja Samantha, we wisten best dat er iets niet in orde was, je was veel te stil. Kom op met je verhaal...' En dan gaat Samantha vertellen, ze slaat niets over, van de winkeldiefstal tot aan het verhaal van de kat. Zelfs nu kan ze het niet laten Cindy te verdedigen. 'Cindy wilde het niet voor haarzelf hebben hoor, maar voor haar moeder op moederdag. Ze zijn bij Cindy thuis niet rijk hoor!'

'Dat weten we wel' zegt vader kalm, moeder wil er wel wat tussen zeggen, maar vader legt z'n vinger op z'n lippen; 'ssttt', fluistert hij, 'Sam is nu net zo goed op dreef.' Wanneer haar dochtertje vertelt, dat de meisjes in de klas niet meer tegen haar praten en dat Cindy helemááál raar doet' wordt haar moeder goed kwaad. 'Maar Philip', roept ze uit, 'dat hoeft Sammy toch niet te nemen, ZIJ heeft niets gedaan waar ze zich voor hoeft te schamen, en dan doet dat kleine spook van Erens...'

'Ik begrijp je', zegt haar man,' maar laat Samantha nog even verder vertellen. Als ik haar goed begrijp is Cindy zelf ziek geworden van de narigheid, het laat haar dus niet-onverschillig.' '...En nu heb ik haar poesje gered en nóg zegt ze niets, niet eens: 'dank je'. Samantha huilt met lange uithalen.'

'Ik vind het meer dan erg', zegt haar moeder, 'Philip, je moet direkt naar Cindy's moeder gaan en dan naar die supermarkt.' 'En naar de school zeker, nee, ik heb iets anders in m'n hoofd. Als ik het goed heb gaat Cindy over een poesje zelf wel naar haar

moeder en misschien ook naar de supermarkt.'

'Waarom zou ze?'

'Omdat ze dit nooit volhoudt. Ze is zo lelijk tegen Sam, omdat ze zich ontzettend schaamt. Ze heeft vast een hekel aan zichzelf. Ik ga wél met de meester van school praten. Aan de houding van die andere meisjes moet meteen een eind komen!'

'Moet U Cindy dan verraden?'

'Nee, ik ga hem vertellen, dat jij om een ander meisje te sparen, onschuldig verdacht wordt van een diefstalletje. Ik noem geen namen.'

'Oh, gelukkig' zucht Samantha 'pappa, weet U wat ik eigenlijk het ergste vond? Dat die man in de winkel steeds zei: 'Ik had het van de ZWARTE wel gedacht.'

'Ja,' valt haar moeder haar bij, 'dat is gewoon vreselijk voor zo'n kind. Waarom hebben 'zwarten' het nu altijd gedaan? Ik zou wel willen verhuizen naar de Antillen, weet je dat.'

'Ik heb het zelf immers ook meegemaakt,' zegt mijnheer Lomer, 'ik maak het zelfs nóg mee. Maar ik vind dat je daar niet voor gaat verhuizen, dat is een vlucht en zoiets is nooit goed. Nee, kinderen die uitgescholden worden kunnen later, als ze groot zijn, de moeilijke kanten van het leven veel beter aan. Geloof me Agnes, daar leren ze van, al is 't niet leuk.'

't Is aan mevrouw Lomer duidelijk te merken, dat ze het niet met haar man eens is.

'Hoe moet het met m'n jack mam?'

'Daar laten we mevrouw Erens twee nieuwe mouwen inzetten.'

'Mevrouw Erens?'

'Ja, denk je dat ik m'n naaihulp wil missen? Mevrouw Erens kan er toch ook niets aan doen? Dat jack is een mooie aanleiding om naar haar toe te gaan en alles te vertellen.'

Samantha kijkt somber.

'Wacht daar nu nog even mee Agnes,' zegt haar vader dringend tegen zijn vrouw, 'ik ga Samantha vragen of ze die rare manieren van Cindy nog even verdragen kan?'

'Als het moet,' zegt Samantha flink.

'Goed zo, nu ken ik m'n grote dochter weer. Wanneer Cindy haar

houding niet verandert zal ik zeker met haar praten, maar ik wil nog éven wachten. Volgens mij vertelt ze, vóór er een week om is, het hele verhaal aan haar moeder. Ze is niet bóós op jou Sam, maar, zoals ik al zei, ze schaamt zich vreselijk voor je en nu weet ze niet hoe ze zich gedragen moet.'

'Maar ze hoeft zich voor mij toch niet te schamen;' ik weet toch dat ze enkel iets voor haar moeder wilde pakken?'

Mijnheer Loman geeft zijn dochter een kus, 'jij bent m'n lieve dochter. Ga de mouw van je trui maar eens opstropen, dan kunnen we je arm eens zien. Wil jij ook nog even afwachten, Agnes?' Mijnheer Lomer staat lachend op; 'wat ben ik toch een rijke man', zegt hij, 'met twee zulke lieve vrouwen.'

Zijn dochter is ook tevreden. 'Fijn als je zulke ouders hebt', denkt ze, 'ik zou mijn vader nooit voor een blanke vader willen ruilen.'

Nu begint er opeens van alles te gebeuren

Mijnheer Lomer doet wat hij van plan was.

Hij belt meester Koster op.

Hij zegt tegen de meester, 'ik wil U graag even spreken, maar niet op school.'

'Kunt U dan bij mij thuis komen?' vraagt de meester.

Dat kan mijnheer Lomer wel en een poosje later zit hij in een gemakkelijke stoel bij de meester thuis.

'U heeft, denk ik, wel gemerkt, dat er in uw klas iets niet in orde is,' zegt Samantha's vader.

'Dat heb ik en ik weet ook, dat de meisjes heel onaardig tegen uw dochtertje zijn. Ik weet alleen nog niet wáárom dit zo is, meestal kijk ik dat enkele dagen aan, maar als het niet snel overgaat, grijp ik in.'

Mijnheer Lomer vindt dat wel verstandig van de meester.

'Ik kan u wel vertellen, wáárom de meisjes uit uw klas zo doen', zegt hij: 'verleden week vrijdag heeft men in een supermarkt Samantha gepakt omdat men dacht, dat ze iets had weggenomen. Dat heeft ze niet, maar er kwam – raar genoeg – wel iets uit haar zak dat zij niet had betaald. Een klein diefje heeft blijkbaar een weggenomen voorwerpje in haar zak gestopt.'

'Wat erg voor Samantha en wat lelijk om zo iets te doen. Hebt U geen idee wie dat gedaan kan hebben?'

'Dat heb ik wel, maar ik kan het U niet zeggen, nóg niet. Het gaat er mij nu voornamelijk om, dat de klasgenootjes van Sam weer normaal met haar spreken.'

'Het is het eerste wat ik morgen probeer in orde te brengen' belooft de meester. 't Is een rare zaak, ik begrijp de meisjes uit m'n klas dit keer niet. Ze kunnen toch niet zomaar, als zoete, brave kindertjes rechtertje over Samantha spelen?'

'Het lijkt mij ook niet gewoon, misschien komt het omdat Samantha donker is,' zegt mijnheer Lomer.

'Oh, dat hoop ik toch niet. Ik vind dat gepraat over kleur en ras

vreselijk. We zijn toch allemaal 'kinderen van één Vader'? Ik zeg dat vaak in de klas, maar ja, kinderen denken soms verkeerd.' 'Grote mensen ook', zegt Samantha's vader, 'kom ik ga weer eens weg. U weet nu hoe het in elkaar zit.'

De meester brengt mijnheer Lomer naar de buitendeur. Wanneer hij alleen is achter gebleven denkt hij: wie zou er nu toch een pakje in Samantha's zak gestoken hebben. Een vreemde? Dat kan natuurlijk best, maar het kan ook iemand geweest zijn die Samantha kent.

Opeens denkt hij aan Cindy, Samantha's vriendinnetje dat zo vreemd doet de laatste paar dagen. Ze luistert slecht tijdens de les en haar rekenwerk is gewoon een knoeiboel. Zou Cindy...? Het is mogelijk. Het zou hem vreselijk van haar tegenvallen, maar ja, 't is echt zoals mijnheer Lomer en hij straks besproken hebben, kinderen en grote mensen, ze doen allemaal vaak verkeerd.

In elk geval zal hij proberen de zaak op te lossen, al is het alleen maar om Samantha. Stel je voor dát Cindy de schuldige is, dan is het bijzonder lief van Sam dat zij daar niet over spreekt.

Ja, Samantha is een fijne meid!

De volgende dag, na afloop van het vak bijbelse geschiedenis, gaat de meester niet meteen verder met de rekenles.

Hij zegt: 'meisjes en jongens, we moeten eens met elkaar praten. Er is hier, geloof ik, iets mis. Er heerst geen goede geest in de klas, hoe komt dat?'

Stilte.

'Vooruit kinderen, komt er nog wat van? Cindy Erens vertel jij mij eens wat er aan de hand is.'

Als antwoord legt Cindy haar hoofd op haar armen en begint hard te snikken.

'Daar heb je 't al', denkt de meester, maar dan opeens zegt Riny van der Zwan brutaal: 'U weet het vast wel meester!'

'Wat weet ik?'

'Dat Samantha Lomer iets heeft weggepakt in een supermarkt.'

'Daar geloof ik niets van', zegt de meester, 'en dat geloven jullie

zelf ook niet, Samantha is daar veel te eerlijk voor.'

'En tóch is het zo meester, ik stond met mijn moeder in die winkel en een mijnheer duwde Samantha voor zich uit'. Het is Piny van der Broek die dat zegt.

'En niemand van jullie is zo verstandig geweest om Samantha te vragen hoe dat nu eigenlijk kwam?' vraagt de meester.

De meisjes zwijgen een beetje beschaamd, maar dan steekt Piny van der Broek haar vinger weer op. Braaf zegt ze: 'dat kon ik niet meester, ik mag niet meer met Samantha omgaan van m'n moeder.'

De andere meisjes knikken heftig, natuurlijk, zo is het.

De meester vindt het helemaal niet prettig dat de moeders van de meisjes niet eerst met hem zijn komen praten.

'Ik kan jullie zeggen', z'n stem klinkt heel streng, 'en vertellen jullie dat gerust aan je moeder en vader, dat die mensen in de winkel het helemaal mis hebben.

Ze hebben in die winkel de verkeerde gepakt. Heb jij iets uit de supermarkt weggenomen Samantha?'

'Nee meester' zegt Samantha hard en duidelijk.

'Zó', besluit meester Koster, 'dan hebben we dit gehad. Ik vertel jullie steeds geschiedenissen uit de bijbel. Daarin komen soms ook mensen voor die 'vals beschuldigd' worden. Neem het verhaal van Jozef maar, die werd zelfs in de gevangenis gezet voor iets dat hij niet gedaan had. Zó erg is het met Samantha gelukkig nog niet.'

'Meester!'

'Wat is er Cindy?'

'Ik, ik voel me zo naar, mag ik alstublieft naar huis?'

'Nou, jij ziet er inderdaad raar uit Cindy, helemaal rood en je ogen staan zo dof, het lijkt mij het beste als jij maar naar huis gaat, ja!'

'Meester,'

'Wat is er nu weer met jou, Samantha?'

'Mag ik haar thuisbrengen? Ze kan toch niet alleen zo'n eind?'

Meester Koster staat even te denken: 'nee Samantha' zegt hij dan, 'blijf jij nu maar lekker hier. Met deze ziekte kan Cindy

beter alleen zijn, lijkt me zo.'

En Cindy?

Ze trekt haar jack aan, ze gaat naar huis.

Ze gaat nooit en nooit meer naar die school, waar meester Koster weet wat zij gedaan heeft.

Ze voelt, dat hij het weet, ze voelt het gewoon en ze schaamt zich zo...

Wanneer Cindy thuis in bed kruipt, maakt haar moeder zich toch echt ernstig ongerust. Ze denkt erover een dokter te roepen, maar juist als ze bij de telefoon staat, komt Job thuis.

Hij heeft z'n kranten allemaal bezorgd, hij is vroeg vandaag.

'Job' zegt moeder klagend, 'nu beweert Cindy al weer dat ze ziek is. Ik heb haar maar weer in bed gestopt.'

'Moeder, doe de deur eens dicht, ik wil niet dat Cindy ons hoort. Ik geloof dat ik wéét wat er aan de hand is. Maar ga eerst eens zitten.'

'Lieve help Job, je maakt me bang. Is het zoiets ergs?'

'Nu, zo erg is het niet, als het tenminste is wat ik denk, maar voor Cindy kan 't best akelig zijn.'

'Vertel maar gauw.'

'U weet, dat ik vaak samen fiets met Jaap van der Zwan, hij bezorgt een andere krant, maar wel in mijn wijk.'

'Dat weet ik, ja.'

'Nou, die vertelde mij, dat in de klas van z'n zusje Riny, dat is óók Cindy's klas, een zwart meisje is gepakt omdat ze iets uit een winkel zou hebben weggenomen. Ik denk dat wij samen wel weten, wie dat zwarte meisje is.'

'Nee, dat kan ik niet weten.'

'Samantha natuurlijk, er zit toch maar één donker meisje in Cindy's klas...'

'Dat zou Samantha nooit doen' zegt mevrouw Erens, dan slaat ze haar hand voor haar mond: 'oh Job, je bedoelt toch niet...! Nee hè?'

'Ja, dat bedoel ik wel. Ik zie er Samantha ook niet voor aan, maar

samen met Cindy misschien wel, zoiets weet je maar nooit bij kleine kinderen.'

'Ik ga direkt mevrouw Lomer bellen.'

'Doe dat nu nog even niet, tenslotte weten we niets zeker en die mensen schrikken zich een aap. Nee, we moeten proberen de waarheid uit Cindy te krijgen.'

'Job, ik geloof het niet en ik vind het lelijk, dat jij zo weinig vertrouwen in je zusje hebt.'

'Ach lieve moeder, maak er nu niet zo'n drama van. Natuurlijk mag je niets wegpakken wat van een ander is, dat weet een kleuter, maar die winkels maken het kinderen wel erg makkelijk. Soms staan er hele bakken met snoep, of met poppetjes, of met 'weet ik veel'. Wanneer zo'n kind dat dan ziet, en het kan zelf haast niets kopen omdat het geen geld heeft, nou, dan kan IK me best begrijpen dat ze er iets uitgraaien. 't Mag niet, maar 't moest ook niet mogen, dat alles zo maar wordt uitgesteld, met niemand erbij.' Job heeft zo heftig gesproken, dat moeder opeens merkt dat Job ook wel eens moeite heeft gehad om eerlijk te blijven. Hij heeft ook weinig geld op zak en ziet van z'n vrienden dat die heel veel kopen.

'Job, heb jij ook wel eens???'

'Nee moeder, nog nooit, maar daarom kan ik zulke dingen nog wel begrijpen.'

'Goddank,' zegt moeder uit de grond van haar hart. Job is niet voor de verleiding bezwiken. Hilde ook nooit, dat weet ze wel zeker, maar Cindy? Zou Cindy echt...? Ze zal het kind vanavond maar met rust laten, maar morgen praat ze erover.

Wanneer Job nog even naar een vriend vertrokken is en moeder alleen zit, gaat de bel: 'ding-dong'.

't Is oom Sjoerd.

'Hallo Nel' zegt hij vrolijk, ik kom het breiboek halen, wát je aan Petra beloofd hebt. Ze heeft het gisteravond vergeten mee te nemen! Hij kijkt eens naar mamma en schrikt ervan. Wat ziet Nel er slecht uit, ze heeft duidelijk gehuild, zou ze verdriet om haar man hebben?'

'Is er iets Nel?' vraagt hij vriendelijk, 'heb je moeilijkheden? We zijn al zo lang vrienden, kun je 't mij niet zeggen?'

Moeder knikt, 'Ja, ik vind het fijn dat je nu juist komt. Misschien kun jij mij raad geven. Ik heb problemen met Cindy.' 'Dat merken wij gisteren wel', knikt oom Sjoerd. Petra vertelde mij dat Cindy nog wel eens moeilijk kan doen.'

'Ga zitten Sjoerd, dan zal ik 't je vertellen. Weet je, moeilijk is wel het goede woord, ik weet gewoon niet meer wat ik aan haar heb, heb jij even tijd?'

Dat heeft oom Sjoerd wel en wanneer hij rustig zit, hoort hij het hele verhaal; dat Cindy zo vreemd doet, dat ze over rare mannen droomt, dat ze niets meer van Samantha weten wil en dat Job denkt, dat er wel eens iets heel naars aan de gang kan zijn.'

Oom Sjoerd laat mamma rustig praten en zegt dan: 'en moet jij dáár nu om huilen? Toe nou, dat komt best in orde hoor. Zal ik eens met Cindy praten?'

'Als je dat wilt, tegen ons zegt ze alleen maar, dat ze ziek is.'

'Nou, maar ik ga kijken of ze nog wakker is.' Oom Sjoerd gaat naar Cindy's kamertje.

Ze is nog wakker en ligt met grote ogen naar het plafond te kijken. Maar Hilde slaapt wél.

'Cindy' fluistert oom, 'zou Hilde wakker worden als ik even zacht met je praat?'

'Nee hoor,' zegt Cindy, 'die slaapt altijd overal door heen.' 'Ik wil wat met je babbelen', begint oom Sjoerd dan.

Nou, daar is Cindy niet voor in de stemming, maar vooruit...!

'Mis jij je vader erg Cindy?'

Wat is dat nu een rare vraag. 'Soms wel, soms niet.'

'Pappa mist jullie wel, hij zou graag zoveel geld willen hebben, dat hij jullie bij hem kon laten komen.'

'Wil mamma dat dan?'

'Niet graag, dat is juist het nare. Daarom hebben mamma en pappa allebei een beetje verdriet. Pappa zou eigenlijk best willen zeggen, dat hij er spijt van heeft zo zonder jullie naar een ander land vertrokken te zijn, en mamma zou wel willen zeggen, dat ze heus wel naar Australië zou willen, als ze pappa daarmee terug

kreeg, maar weet je wat nu zo naar is? Ze kúnnen het gewoon niet zeggen en wanneer ze 't willen gaan schrijven is het net of hun hand niet wil.

Dat is zo bij grote mensen en dat is bij kinderen ook wel eens zo. Je hebt ruzie met Samantha hè?

'Nou ruzie...'

'Jij wilt geen ruzie met Samantha, je wilt zelfs graag vriendin met haar zijn, maar er is ergens iets gebeurd en nu is het net of je tong vastzit als je met haar praten wilt. Je kúnt het niet meer goed maken. Dat zijn nare dingen Cindy! Voor grote mensen en voor kinderen, en weet je wat het náárste is?

Ze zouden het best kunnen hoor, als ze het maar bleven proberen en als ze maar eerlijk wilden zijn.

Jouw ouders hebben 't moeilijk Cindy, maak jij het nu niet erger, zorg jij, dat jóúw zaakjes in orde zijn.

Misschien heb je iets verkeerd gedaan, probeer dat dan op te lossen. Zo erg als je dénkt dat het is, is het misschien niet eens.

Toe Cindy, maak schoon schip, probeer het goed te maken met Samantha en vertel eindelijk aan moeder wat je dwars zit.

Ik ga nog éénmaal naar een booreiland, deze keer ligt het bij Nieuw-Zeeland. Ik zit dan niet zóver van je vader in Australië vandaan en ben van plan hem een keer op te zoeken.

Ik wil hem kunnen vertellen, dat hij drie eerlijke kinderen heeft, waar hij trots op kan zijn.

Zo Cindy, ik ga nu weg. Dit was een heel gefluister hè?

Vergeet niet te bidden kind, ook al zul je het misschien moeilijk vinden. Er is er EEN die je hoort, daar moet je altijd aan denken.'

Oom Sjoerd mag dan alles wat hij gezegd heeft, gefluisterd hebben, het was toch allemaal héél duidelijk, zó duidelijk, dat Cindy zich elk woord herinneren kan. Oom sprak tegen haar of ze al groot was, daar is ze blij om.

Dat pappa en mamma 't moeilijk hadden, wist ze helemaal niet. Grote mensen hebben het dus ook niet altijd makkelijk.

Cindy vouwt haar handen onder de dekens. Ze wil bidden. Ze begrijpt, na oom Sjoerds woorden dat ze hiervoor wél met God kan praten al dacht ze eerst van niet. Wat lijkt het bidden om

rolschaatsen hier onbelangrijk bij.

Cindy vecht, ze vecht met zichzelf en... kome wat kome moet, ze zal morgen proberen de waarheid te vertellen!

Goed zo Cindy!

De volgende morgen blijkt dat allemaal nog niet zo makkelijk. Wanneer Cindy opstaat is het huis in rep en roer; Doris is weg. De hele familie loopt te zoeken en juist wanneer ze denken overal gekeken te hebben en Hilde en Cindy, heel verdrietig, naar school willen gaan, komt me die Doris heel deftig aangewandeld uit het fietsenhok van de bureu. Zoiets slaat toch alles.

Opgelucht vertrekken de beide meisjes naar school. Ze komen laat, maar nog net niet té laat, in hun klas.

Cindy voelt zich toch wel akelig onzeker. Moet ze nu opeens met Samantha gaan praten? 't Valt haar niet mee, hoe moet ze beginnen?

Gelukkig krijgen ze eerst een moeilijk diktee en daar moet je echt wel je gedachten bij hebben.

Wanneer de bel gaat voor het vrij kwartier, moet Cindy de laatste zin nog opschrijven. Zie-zo, nu vlug naar 't schoolplein. Even lekker buiten zijn.

Maar wat is er op het schoolplein aan de hand? Madelijntje Verhoef en Piny van der Broek staan als kemphanen tegenover elkaar.

'Ik heb hem niet', roept Madelijn.

'Je hebt 'm wél', schreeuwt Piny.

't Is niet.'

't Is wél.'

Nu wordt het meester Koster toch te bar. Wat is er toch met die meisjes van z'n klas aan de hánd?

'Alle meisjes meteen weer naar binnen', zegt hij kortaf.

'Hèèèè', roepen de kinderen die er niets mee te maken hebben.

'We zijn net buiten.'

'Kan me niet schelen', zegt de meester; 'ik heb nog nooit zo'n vervelend stel in m'n klas gehad.'

Nou, dat is niet mis.

Wanneer de meisjes naar binnen stommelen, begint Piny van der

Broek te huilen; 'Meester, zij heeft m'n mooie bal-pen.' Die 'zij' is Madelijn Verhoef.

'Da's niet waar meester, ik heb hem echt teruggelegd', jammert Madelijn.

'Wat ben je kwijt', vraagt de meester aan Piny.

'Een heel mooie bal-pen, er zit een beetje water in en wanneer je schudt zie je een héél klein visje. Ik heb 'm van m'n oom gekregen uit Japan.'

'Waarom nemen jullie zulke bijzondere dingen dan ook mee naar school', moppert meester, 'wat deed jij er mee Madelijn?'

'Ik mocht hem even lenen om naar te kijken, maar ik heb hem teruggelegd op Piny's tafeltje.'

'Daar is 'ie natuurlijk afgerold' vermoedt de meester.

'Of misschien heeft Samantha hem', grinnikt Riny van der Zwan. Er valt gelijk een stilte, wat zal de meester nu zeggen?

Samantha staat stil als een stenen beeld. Begint het nu weer? Heeft het helemaal niet geholpen wat de meester gisteren gezegd heeft? Samantha's handen trillen, ze vouwt ze stevig in elkaar.

En dan gebeurt er iets vreemds. Gelijks toen Riny van der Zwan DAT zei, keken ze allemaal naar Samantha, Cindy ook.

Zij, die haar vriendinnetje het beste kent, ziet ook hoe erg Samantha geschrokken is en dan wordt ze kwaad, ze wordt zó kwaad als ze nog nooit geweest is. Alle nare dingen van de laatste tijd komen bij haar boven. Ze weet eigenlijk niet meer wat ze zegt en wat zegt ze?

'Grote gemenerik, je weet best dat het niet waar is, Samantha neemt niets weg, vorige week ook niet. Ik was het, die 't toen gedaan heeft'. Meteen nadat ze gesproken heeft schrikt ze van zichzelf. Wat heeft ze gezegd, wat heeft ze gedaan? Ze had het allemaal wel aan mamma willen vertellen maar niet aan de hele klas en ze doet daarom het enige wat ze denkt dat ze doen kan, ze holt de klas uit.

'Samantha' roept de meester haastig, 'ga haar achterna en gaan jullie samen naar de kamer van de directeur.'

'Zo, en jullie hier in de klas, allemaal zoeken naar die bal-pen.' De tafeltjes en stoelen worden verzet, géén bal-pen met water en visje. Dan geeft Guusje Damstra een gil, 'hier is 'ie, hij ligt in m'n tas, bovenop m'n boeken.'

Stond jouw tas soms bij Piny's tafeltje?'

'Ja meester, er tegenaan'.

'Zo, dan is dat raadsel opgelost, dan is 'ie er gewoon ingerold en houden jullie nu alsjeblieft eens op met te denken dat een ander niet eerlijk zou zijn. Zijn jullie soms zelf oneerlijk en verwacht je het daarom ook maar van een ander? Kom, nu nog even naar het schoolplein.'

Dat is een meevaller. Ze lachen en duwen elkaar de deur uit. Meester loopt met reuze stappen naar de kamer van de directeur. Daar zijn Cindy en Samantha, de één bleek en de ander met stralende ogen.

'Zie zo, en vertel me nu eens waar je straks over sprak Cindy.'

'Ik heb de dag voor moederdag, in een supermarkt een flesje parfum met een stukje zeep gepakt. Ik had niets voor moeder en ik wilde zo graag iets geven. Toen kwam er een boze man, die had iets gemerkt en toen heb ik, omdat ik bang was, dat zeepje in

Samantha's zak geduwd, niet omdat ik Sam de schuld wilde geven, maar ik dacht dat die man gezien had dat ik 't had gepakt en dat 'ie daarom niet in Samantha's zak zou kijken.'

Cindy vertelt het allemaal op één dreun. Ze kijkt meester niet aan. Tot haar grote verbazing is de meester niet boos. 'Je hebt, niet met kwade bedoelingen, iets heel verkeerd gedaan. 't Was heel dom van je, maar laat het verder maar aan mij over om het met de klas te regelen. Je moeder en Samantha's ouders zullen het verder wel in orde maken met die winkel denk ik. Kom, nu gaan we samen naar de klas. Oh ja, Samantha, had jij geld bij je in de supermarkt?'

Sam kijkt verbaasd. 'Ik had geld genoeg bij mij voor boodschappen.'

'Mooi zo, gaan jullie mee?'

'Ik, oh meester, ik durf echt niet', zegt Cindy.

'Oh ja, je dúrft wel, je hebt A. gezegd, nu ook B. zeggen.'

Wanneer de klas weer, wat rumoerig, binnen zit, vraagt meester Koster om stilte.

Meisjes en jongens, Cindy vertelde ons daarstraks, dat zij iets uit de supermarkt heeft weggenomen. Zij nam dat niet voor zichzelf maar voor een ander. Ze wilde er iemand echt een plezier mee doen. Dat was dom van Cindy vooral omdat Samantha, die er ook bij was, het best voor haar had kunnen betalen. Zij had geld bij zich. Samantha heeft er verder niets mee te maken. Dat die mannen juist háár pakten, was dom en onaardig. En nu praten wij er verder niet meer over, de meisjes zelf hebben er al narigheid genoeg om gehad en dat ook wel door júllie schuld.

Ik wil nooit meer horen in de klas 'ik mag of ik kan niet met die of die spelen, want er is niemand onder ons, die nooit eens iets verkeerd doet. We zijn geen van allen heiligen.

Wanneer jullie ouders er iets over willen horen, bellen ze mij maar op. Dit was het, pakken jullie snel je geschiedenisboekjes.' Er zijn nog wel enkele meisjes en jongens die stiekem even naar Cindy kijken, maar Samantha legt haar donkere hand op de ijsskoude hand van Cindy.

't Komt wel goed', zegt ze.

Hoe het verder gaat

Wanneer de school uitgaat zegt Cindy tegen Samantha: 'Nu moet ik het allemaal nog aan m'n moeder vertellen, die weet nog nergens van.'

'Zal ik met je meegaan?' vraagt Samantha. Cindy knikt, dat wil ze wel graag, dan hoeft ze het nare verhaal niet helemaal alleen te vertellen.

Samen klimmen de meisjes de trappen in de flat van de familie Erens op.

Nog wat nahijgend staan ze voor de huisdeur. Op hun bellen doet Job open. 'Is moeder...', begint Cindy, maar Job onderbreekt haar. 'Ha, Samantha, fijn dat je er weer bent.'

Wat lief van Job, hij roept niet...: 'is het weer goed tussen jullie?' Nee, alleen 'fijn dat je er weer bent.'

Sam kijkt blij, Cindy niet, want ze heeft inmiddels gemerkt dat moeder er niet is. 'Waar is...?' begint ze weer.

'Wat ben jij toch een oliekoek' zegt Job, 'het is toch moeders dag om bij oom Nico te werken?'

'O ja'. Cindy is teleurgesteld, 'helemaal vergeten.'

'Ga dan mee naar mijn huis', stelt Samantha voor.

'Dat durf ik niet, Cindy bibbert een beetje, 'dat durf ik nooit.'

'Nooit' zegt Samantha minachtend, 'doe niet zo bang'. Maar voor ze verder kan gaan, komt Hilde thuis.

'Weet je wat de kinderen op school vertellen?' vraagt ze opgewonden, 'dat jij Cindy, samen met Samantha, dingen bij de supermarkt hebt gepikt, om die aan een goed doel te geven.'

Hier moet zelfs Cindy om lachen.

'Nou, zo is het niet helemaal'. Samantha zal het wel eens goed vertellen. 'Cindy pakte een flesje met zeep erbij. Ze wilde dat voor moederdag aan jullie moeder geven en toen dachten ze in de zaak dat ik het gedaan had en toen heeft de meester in de klas, er een heel verhaal van gemaakt.'

'Oh zegt Hilde geschrokken, 'en hadden jullie er ruzie over? Wat

raar allemaal.'

'Ja,' vindt ook Job, 'dat van dat flesje kan ik nog snappen, maar die ruzie niet.'

'Dat komt omdat Samantha me niet verraden heeft' zegt Cindy, 'zij kreeg de schuld en ik durfde niet te zeggen dat ik het gedaan had, nou en toen kón ik gewoon niet tegen haar praten.'

'Ze schaamde zich, geloof ik. Is het niet zo Cindy?'

'Ach ja, misschien wel, maar zo precies weet ik het niet.'

Cindy wordt er een beetje kriebelig van, dat gevraagd allemaal en moeder niet thuis, bah!

'Nou' zegt Hilde, 'en dat moet je nu ook nog aan moeder vertellen..., ik ben blij dat ik 't niet gedaan heb.'

'Kom nou' zegt Job, 'speel jij nou geen heilig boontje, jij doet ook wel eens wat. Maak je maar niet te veel zorgen Cinderklaas' – dat zei hij vroeger altijd tegen z'n kleine zusje, 'Cinderklaas' – moeder weet het al.'

'Weet moeder dat...?'

'Nou, niet alles natuurlijk, maar wel een beetje.'

'Oh,' daar staat Cindy van te kijken.'

'Ga nou toch mee naar mijn huis', houdt Samantha aan.

'Dat durref ik niet.'

'Dat durref je wel' zegt Job, 'je moet niet zo'n bang konijn zijn.' Nou nee, een bang konijn wil Cindy niet graag zijn, dus gaat ze, met zware benen, achter Samantha aan.

'Ik denk dat mijn moeder ook niet thuis is, maar vader zit veel binnen nu z'n arm nog niet beter is. Vader is zo'n enige man, daar hoef je helemaal niet bang voor te zijn, die begrijpt alles.' Maar Samantha's moeder is wél thuis en zij is eigenlijk wel een beetje kwaad op Cindy; 'Zo,' begint ze als ze opendoet, maar dan ziet ze Cindy's witte gezichtje en de grote bange ogen en dan zakt haar boosheid weg; 'kind-lief, wat zie jij er uit, het lijkt wel of je een stuk magerder geworden bent in een paar dagen.' Nu komt Samantha's vader er ook bij.

'Pappa,' zegt Sam met stralende ogen, 'ze heeft het gezegd, zomaar in de klas.'

'In de klas nog wel', roept mijnheer Lomer; 'waarom niet meteen

op de markt of met een groot spandoek?’

Daar moeten ze om lachen.

Mijnheer Lomer neemt met z'n niet verbonden hand, Cindy's hand; 'gefeliciteerd Cindy, jij hebt met jezelf gevochten en daar ben je goed doorgekomen.'

'Laten we eerst maar eens thee gaan drinken', stelt mevrouw Lomer voor. Dat doen ze en onder het theedrinken moeten ze alles nog eens precies aan Samantha's vader vertellen, ook wat die heren in de winkel tegen hen gezegd hebben.

Stukken opgelucht gaat Cindy later naar haar eigen huis, maar o heden... mamma is niét zo opgewekt als Cindy haar ziet.

Hilde heeft verteld wat zij weet en dat is niet veel.

Dus zegt moeder met een gezicht als een onweerswolk: 'Vertel me nu alsjeblieft eens duidelijk het hele verhaal.'

'Tja en dan moet Cindy weer opnieuw alles vertellen. Ze wordt er akelig van, weliswaar geeft Job haar stiekem knipoogjes, maar dat maakt 't niet beter. Als moeder alles gehoord heeft zegt ze, met tranen in haar ogen, 'maar begrijp je dan niet Cindy, dat ik nooit blij zou zijn geweest met iets dat je weggenomen had? Hoe kom je toch zo dom kind, ik vind het mooi wanneer er een bosje bloemen voor mij is op moederdag, maar het belangrijkste is toch, dat jullie mij op zo'n dag een beetje verwennen, me wat werk uit de handen nemen. En om het ook nog bij Samantha in de zak te steken, bah, wat misselijk, wat val jij me tegen.'

Ja, daar zit Cindy nou.

'En Samantha heeft nog wel je poes gered', zegt Hilde.

'We moeten het bij de supermarkt gaan vertellen', tobt moeder, 'ze moeten weten dat Samantha het niet gedaan heeft. Oh Cindy, kind toch, ik durf daar nooit meer boodschappen te doen, ik schaam me gewoon.'

Cindy wordt alsmaar verdrietiger, het lijkt wel of ze kleiner wordt, daarom zegt Job: 'Moeder, zo maakt u zichzelf en Cindy ziek, u hoeft helemaal niet naar de supermarkt, dat doe ik wel.' Maar dan bedenkt Cindy iets; 'misschien wil oom Sjoerd wel met mij erheen, 't komt eigenlijk door hem dat ik het nu opeens vertellen kon.'

'Da's niet zo'n gek idee'. Moeder en Job knikken.

'Ik ga hem gelijk opbellen', zegt moeder, 'hij zal wel bij Petra zijn, daar eet hij meestal.'

Ze heeft gelijk, oom Sjoerd komt snel aan de telefoon, ze hebben een lang gesprek samen.

Cindy zit als een bundeltje verdriet op de bank. Zij weet niet dat oom Sjoerd zegt: 'Maak het je dochter niet te moeilijk Nel, het kind heeft heel erge dagen achter de rug'. En wanneer moeder klaagt: 'Ik vind het nog het ergste, dat ze dat spul in Samantha's zak stopte,' zegt hij, 'wanneer jij of ik naast haar gelopen hadden, was het door haar in ónze zakken gestopt, ze móest het gewoon kwijt, ze was vreselijk bang en heeft er niet bij nagedacht.'

Moeder komt wat plezieriger de kamer binnen, 'Oom Sjoerd wil wél voor ons naar de supermarkt, maar hij wil eerst met mijnheer en mevrouw Lomer overleggen, die hebben er tenslotte ook mee te maken.'

'Gaan we nou eten?' vraagt Hilde 'ik heb zo'n trek en Doris loopt te mauwen van de honger.'

Ach ja, natuurlijk dat is zo. Cindy gaat Doris eten geven en moeder zorgt voor de rest.

Even later zitten ze met z'n allen aan tafel.

In de supermarkt

Mijnheer Lomer heeft met oom Sjoerd afgesproken dat hij, Samantha's vader, de zaak met de supermarkt zal regelen. Dus vraagt hij de volgende woensdagmiddag aan de twee meisjes of ze met hem mee willen gaan.

Hij gaat boodschappen doen in de supermarkt.

Daar kijken de meisjes van op. Dat lijkt hen niet bepaald een pretje, maar ze begrijpen allebei, dat het moet gebeuren. Vooruit dan maar.

Daar gaan ze dan met hun drieën.

Cindy en Samantha kijken in de winkel rond of ze 'de boze man' ook ergens zien, maar die is er niet. Wel de baas van de zaak, 'de witjas' noemt Samantha hem stiekem tegen Cindy.

Sams vader laadt boodschappen in z'n winkelwagentje, héél veel. De meisjes begrijpen er niets van, het lekkerste en het duurste moeten ze in het karretje leggen, er moet zelfs een ander wagentje bijkomen.

In het tweede wagentje komen flessen wijn en een ronde kaas, zo groot als een voetbal.

Wanneer ze bij de kassa komen en de juffrouw gaat optellen, zegt ze: 'twee honderd vier en vijftig gulden mijnheer.'

'Prachtig', vindt mijnheer Lomer, maar dan, vóór hij echt betaalt, zegt hij, 'mag ik de chef even, juffrouw?'

De juffrouw wordt helemaal rood. 'Doe ik iets niet goed?' 'Lieve kind, je doet het keurig, maar ik wil erg graag de chef spreken.' De juffrouw drukt op een belletje en een paar tellen later komt de witgejaste mijnheer te voorschijn.

Wanneer hij ziet hoeveel er in de wagentjes zit, kijkt hij heel vriendelijk. 'Wat een goeie klant', denkt hij tevreden. Hij lacht tegen mijnheer Lomer, maar die lacht niet terug.

'Ik wil dit alles hier betalen', zegt hij, 'maar ik bedenk opeens dat u m'n geld misschien niet hebben wilt.'

'Niet hebben wilt?' vraagt de chef.

'Ja, ik ben toch zwart,' Samantha's vader kijkt hem recht aan, 'ik ben zwart, net als m'n dochter.'

Nu herkent de chef Samantha, 'Wacht even mijnheer, u kunt wel boos zijn dat wij, vorige week, uw dochtertje aangepakt hebben, maar ze had wel iets weggenomen hoor.'

'Ik zal dit even snel betalen.' Nu geeft de heer Lomer de juffrouw het geld voor de boodschappen, dan gaan de chef, Sams vader en de beide meisjes naar hetzelfde kantoortje waar ze enkele dagen geleden ook stonden.

Samantha's vader haalt de beide meisjes naar voren. 'Wil jij nu eens precies vertellen wat je gedacht en gedaan hebt Cindy?' Eerst wat hikkend, later vlugger, vertelt Cindy haar verhaal.

'Ja', zegt de baas van de winkel, 'dat konden wij niet weten hè?'

'Nee', antwoordt Sam's vader, 'ik vind het ook heel normaal dat u kinderen die iets wegnemen een flink standje geeft, dat verdienen ze, maar dat uw collega en u het blijkbaar gewoon vinden om een donker kind 'die zwarte' te noemen, neem ik u kwalijk. U verwacht slechte dingen van zwarte mensen, u kijkt op hen neer, maar hun geld wilt u wel. U zult zelf wel begrijpen, dat dit niet de goede manier is. Ik zou hetzelfde willen zeggen tegen de man die de meisjes het eerst gepakt heeft.'

'Die is hier niet.'

Zou ik zijn adres mogen hebben?'

'Ik zal hem bellen of u kunt komen.'

'Graag.'

Het blijkt dat mijnheer Lomer wel even bij 'de boze mijnheer' thuis mag komen.

'Weet u', zegt Samantha's vader, 'Cindy had nooit iets weg mogen nemen, maar ik vind het echt verdrietig voor zo'n kind als ze niet eens geld heeft om iets aan haar moeder te geven.

Daarom wil ik u vragen, niet slecht over haar te denken.'

'Oh, maar dat doe ik niet meer', roept de chef. 'Wacht meisje, ik zal je zo'n zeepje geven, voor je moeder, al is het wat laat.'

Cindy begrijpt dat de man het goed bedoelt, maar ze schaamt zich opnieuw wanneer hij haar zo'n goud-gekleurd mooigheidsje geeft. Samantha trekt haar vader aan z'n mouw; 'pappa, die

mijnheer heeft mijn naam ook aan andere winkels verteld.'

'Oh ja,' zegt mijnheer Lomer.

'Ach mijnheer, dat hebben we nog niet eens gedaan. U begrijpt, 't is hier druk en 't was eigenlijk maar een bangmakerijtje.'

'Dat is u dan wel goed gelukt,' lacht Sams vader.

Het afscheid van de chef is heel vriendelijk. De boodschappen gaan in de auto van de Lomers en dan stuurt Samantha's pa de beide meisjes naar huis.

'Ik ga nog even naar die andere mijnheer', zegt hij en dat doet hij, maar wat daar besproken wordt, dat komen de meisjes nooit te weten.

De rolschaatswedstrijd

Meester Koster heeft zorgen.

Hij piekert er elke dag over hoe hij deze klas, die een beetje anders is dan andere klassen die hij gehad heeft, tot een hechte gemeenschap kan maken. De kinderen die erin zitten zijn echt niet anders dan andere kinderen, maar ze voelen zo weinig vriendschap voor elkaar.

Hij spreekt erover met zijn vriend, die onderwijzer is aan een andere school: de Willem Friso school.

Die zegt: 'Weet je wat jij moet doen? Een wedstrijd organiseren. Wanneer jouw meisjes en jongens samen moeten vechten voor de eer van de school of zoiets, dan zal je eens zien hoe dát de ware klassegeest aanwakkert.'

Wat een plan!

Meester Koster is er vlak vóór. Maar wat voor een wedstrijd? Tekenen? Nee niks, zwemmen?... misschien, wacht hij heeft het: 'rolschaatsen!'

Hij praat er op school over met de meesters en de juffrouwen van de andere klassen.

Hen lijkt het ook leuk. Het mooiste is natuurlijk wanneer je er een andere school bij haalt.

Je kunt dan kinderen van gelijke leeftijd tegen elkaar laten schaatsen; groep 5 tegen groep 5, groep 6 tegen 6 enzovoort. Meester Koster belt onmiddellijk de Willem Frisoschool op, tenslotte heeft zijn vriend daar het plan verzonnen. Er wordt wat afgebeeld en besproken tussen de twee scholen: de Overtoom school waar Cindy en Samantha op zijn en de Willem Friso school. Meester Koster wordt met de dag vrolijker; dat wordt leuk die rolschaatswedstrijd, let maar eens op.

Cindy is niet zo opgewekt, ze is nog steeds een beetje zorgelijk. 't Is nu weer goed thuis en met Samantha, maar toch heeft ze nog een beetje een akelig gevoel van binnen.

Ze heeft toch wel erg lelijk tegen Samantha gedaan, dat is haast

niet goed te maken.

Samantha is zó aardig, ze heeft zelfs Doris z'n leven gered! Eigenlijk zou Cindy graag iets voor Samantha doen, maar ze weet niet wat.

Ze kan Doris toch niet weggeven, of de barbie-pop? Bovendien... Sam heeft zelf ook een barbie-pop.

Ze denkt er veel over, het borrelt nog een beetje na van binnen. Helemaal tevreden is Cindy nog niet.

'En nu, meisjes en jongens' zeggen op twee scholen tegelijk juffrouwen en meesters: 'nu hebben we leuk nieuws.

We gaan een rolschaatswedstrijd houden tegen een andere school in onze wijk. We hebben hier een stapel papiertjes en daar staat alles op. Wanneer je geen rolschaatsen hebt of het niet goed kan, trek je dat niet aan, kom dan toch kijken om je klasgenoten aan te moedigen. Het gaat klas tegen klas.

Wanneer jullie naar huis gaan, kun je een papier met de wedstrijdregels van deze stapel afpakken. Denk eraan, niet allemaal tegelijk en rustig.

Ja, dat kan de meester of de juffrouw nu wel zeggen, maar blijf eens rustig als je een wedstrijd gaat rijden... De kinderen zijn behoorlijk opgewonden.

Cindy en Samantha natuurlijk ook.

Zij vinden het een enig plan. Ze maken alle twee een goede kans om in de prijzen te vallen. Samantha, met haar lange benen, kan enorm hard rijden, maar van Cindy kan ze het niet winnen, dat weet ze en daarom zegt ze: 'jij wordt natuurlijk nummer één van onze groep, maar ik vind tweede ook best mooi.'

'Ja,' knikt Cindy, 'wat zou je kunnen winnen denk je?'

'Nou, de juffrouw van groep 4 heeft gezegd dat je boeken kunt winnen en ik ben dol op boeken, zou je als tweede prijs ook een boek krijgen?'

'Ik weet het niet, maar we zullen 't wel zien. Misschien rijden die kinderen van de Willem Friso school wel stukken beter dan wij.'

'Dat kan haast niet, maar we gaan wél oefenen, vlug de schaatsen halen.'

En dat doen ze dan.

De dag van de wedstrijd is het mooi weer. Er wordt geschaatst op het schoolplein van de Willem Friso school, daar liggen de tegels mooi vlak en het is een groot plein, je kunt er makkelijk rondjes rijden.

De aller-kleinste kinderen rijden maar tweemaal rond. Hoe ouder je bent, hoe meer rondjes je moet rijden.

De kinderen zijn uitgelaten, zelfs de kinderen zonder schaatsen, die zijn er ook en zij komen om flink hard te schreeuwen als hun klasgenootjes rijden. Elke groep is één geheel geworden en iedereen schaatst voor de eer van zijn of haar groep. De groep van Cindy en Samantha is opeens één vriendenkring. Omdat de meesten weten hoe goed Cindy kan schaatsen, wordt zij als de kampioene van haar groep gezien.

'Zet 'm op Cindy.'

'Voor de eer van de Overtoom, Cint.'

'Laat je niet op je kop zitten hoor,' roepen de klasgenoten. Cindy straalt. Zij zal haar beste beentje voorzetten.

De kleintjes komen het eerst en wanneer het fluitje voor de start eenmaal geklonken heeft, zie je de eerste groepen al heel aardig rondrijden.

Pech voor 'de Overtoom', maar de eerste wedstrijden worden gewonnen door de Willem Friso school.

Nu is de klas van Cindy aan de beurt. Piny van der Broek tegen een meisje van de andere school. Zij moeten zes rondjes rijden. Twee onderwijzers nemen de tijd op. Piny verliest en Riny van Zwan ook, Madelijn Verhoef redt het net, zij rijdt heel aardig, maar... de meisjes van de Willem Frisoschool zijn sterk. Het is Samantha's beurt. Ook zij wordt hevig aangemoedigd. Haar tegenstandster is een lang blond meisje, die kan er ook wat van, nou!

Zou Samantha het halen? Na het derde rondje rijdt ze even iets langzamer, het andere meisje komt vóór. Nu haalt Samantha in, 'kom Yvonne van Gennep' roept meester Koster, Sam loopt uit, ze komt vóór, ze wint..., ja zeker, ze wint. Nog tien meter, ja hoor, hoera, gewonnen. Ze heeft de beste tijd gemaakt tot nu toe. Er gaat een gejuich op onder haar klasgenoten; we winnen, oh we

winnen vast, want Cindy heeft nog niet eens gereden.' Er komen nog meer kinderen aan de beurt vóór Cindy.

Die moet als laatste. Niet één van de kinderen heeft, tot nu toe harder gereden dan Samantha.

Nu is Cindy aan de beurt, ze is één en al strijdlust, ze zal al die kinderen eens wat laten zien. Daar klinkt het fluitje voor de start, als een pijl uit de boog is Cindy weg.

Dat gaat goed, tjonge, wat gaat dat goed. Het meisje waar Cindy tegen schaatst bakt er niet veel van.

Wanneer Cindy wint, heeft zij de eerste prijs van haar groep en Sam de tweede. 't Vierde rondje zit erop, Cindy begint aan 't vijfde.

En dan, opeens, gaat het door haar heen 'als ik verlies heeft Samantha de eerste prijs, nu kan ik iets voor haar doen.' Meteen neemt ze vaart terug, ze rijdt een vrij langzaam rondje en het zesde rondje gaat ook maar matig. Ze komt, net iets achter haar tegenstandster aan, en haar tijd is slechter dan die van Samantha.

'Wat had jij opeens?' roepen de klasgenoten 'waarom reed je zo langzaam?'

'Er zat iets met m'n schaats verkeerd' jukt Cindy.

'Cintje toch' roept Samantha medelijdend, dan kijkt ze eens naar Cindy's schaatsen, naar Cindy's gezicht en naar haar ogen.

Lachen die niet een klein beetje? En dan begrijpt Samantha het. Cindy heeft een offer gebracht.

Samantha zou wel willen lachen en huilen tegelijk, maar ze zegt alleen maar: 'Cindy toch!'

Gewonnen

'Ding – dong' doet de bel.

Doris houdt z'n kopje scheef, dat doet 'ie wel meer als 'ie de bel hoort. 'Dan speelt hij dat 'ie een hondje is,' zegt Cindy altijd.

Hilde gaat de deur opendoen. Ze zijn allemaal thuis vanavond, moeder, Job, Hilde en Cindy.

't Is oom Sjoerd, die belde.

'Hallo allemaal,' lacht hij, 'ik kom afscheid nemen. Ik ga nog één keer naar m'n booreiland.'

'Ach', zegt moeder, 'is je vakantie al weer om?'

'Ja, die zit erop. Wanneer ik nu weer thuiskom blijf ik in Nederland. Maar vóór het zover is, heb ik nog grote plannen. Ik wil nog een keertje vakantie houden aan de andere kant van de wereld. Als mijn werk op het booreiland, bij Nieuw Zeeland, erop zit, wil ik nog enkele weken naar Australië, ik kan daar vrij makkelijk heen vliegen.

Ik hoop dan ook nog jullie vader te ontmoeten, moet ik soms de groeten overbrengen?'

Even valt er een stilte, dan zegt Job schor: 'Ja, en zeg hem maar, dat ik later, als ik ouder ben, misschien wel in Australië kom werken.' Hij kijkt moeder niet aan, als hij 't zegt.

'U mag wel de groeten doen, maar ik blijf liever bij moeder', Hilde slaat haar arm om moeders schouder.

'En jij Cindy?' vraagt oom Sjoerd, 'heb jij nog wat te vertellen?'

'Ja, nou, ook de groeten', zegt Cindy, pappa is voor haar wel erg ver weg.

'En mag ik je vader vertellen, dat 'ie trots op z'n jongste dochter kan zijn?'

Cindy kijkt haar grote vriend recht in de ogen. 'Ja oom Sjoerd, zegt u hem dat maar.'

'Je moeder vertelde mij dat je van Samantha verloren hebt met schaatsen, hoe kan dat? Je bent zo goed?'

'Ik weet het echt niet oom.'

'Goed, dan vertel ik je vader, dat je gewonnen hebt, doordat je verloor, is het zó?'

'Ja, zo is het', geeft Cindy met een glimlach toe.

Wanneer oom Sjoerd later weg is en Cindy in bed ligt, herhaalt ze zacht, maar heel erg dankbaar:

'Ik heb gewonnen doordat ik verloor!'